

NIEUWE AVONTUREN

Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

TUSSEN TWEE VUREN

N° 2439

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Cord Lister

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

TUSSEN TWEE VUREN

HOOFDSTUK I

DE KLACHT VAN EEN HUISHEER

De heer Phileas Baxter, hoofdinspecteur van Scotland Yard, zat in zijn hemdsmouwen aan zijn schrijftafel in zijn werkkamer.

Hij had althans deze naam aan die tafel gegeven, ofschoon de waarheid gebiedt te verklaren, dat er meestal zeer weinig gewerkt werd, tenminste niet door de waardige hoofdinspecteur.

En zeker niet als het zo warm was als op de dag, waarop deze vertelling aanvangt.

Op het blad van de schrijftafel stond een syphon spuitwater benevens een fles, waarvan de inhoud er waarschijnlijk toe had bijgedragen de geprononceerde rode kleur op het gelaat van de hoofdinspecteur teweeg te brengen.

De heer Baxter had een geweldig grote sigaar in een zijner mondhoeken gestoken en blies nu en dan dikke rookwolken uit.

Wat de heer Baxter eigenlijk uitvoerde was niet duidelijk.

Hij had weliswaar een potlood in de hand, maar om er mee te schrijven gebruikte hij het zeker niet.

Hij tekende er in gedachten een aantal futuristische figuurtjes mee op het bovenste blad van de vloei legger, die voor hem lag en wisselde deze belangwekkende bezigheid af met op het tafelblad te trommelen.

Behalve de heer Baxter bevond zich nog een persoon in het vertrek, namelijk Jerry Marholm, zijn secretaris, een

oud man met een vossengelaat en diep liggende doordringende ogen.

Hij was druk bezig met schrijfwerk in enige dossiers, want van een schrijfmachine had de oude heer nooit willen horen.

De beide ramen van het vertrek, die op het Victoria Embankment uitzagen, stonden wijd open, zodat men het geraas van de wereldstad duidelijk kon horen.

Baxter onderdrukte met moeite een geeuw, brouwde zich een nieuw mengsel uit de fles (veel) en de syphon spuitwater (weinig), nam er een flinke teug van, rekte zich eens duchtig uit, wendde het hoofd naar zijn ijverig schrijvende secretaris en zei met een stem alsof hij zoëven een grote ontdekking had gedaan:

— Het is warm, Marholm.

— Inderdaad, chef, het is werkelijk buitengewoon warm, bevestigde de secretaris met een stem, die uit een grafkelder leek te komen.

— Zou het nog lang zo warm blijven, Marholm, denk je?

— Ik vrees dat dit hittegolfje nog wel even zal aanhouden, chef, de barometer staat zeer vast.

Een nieuwe geeuw, wéér een teug, en daarop liet de heer Baxter zich achterover in zijn bureaustoel vallen, vouwde de handen over zijn dikke buik en staarde met zijn waterig blauwe ogen naar de zoldering als hoopte hij daar een verklaring te vinden van het feit, dat het zo buitengewoon warm was.

Na zich ten derde male de kaken bijna uit het lid te hebben gegaapt, zei de heer Baxter:

— Er gebeurt weinig, Marholm.

— Het is de stille tijd, chef; de kleine dieven hebben het te warm en de grote zullen naar hun buitenverblijf zijn vertrokken.

Marholm grinnikte zelf om zijn kwinkslag, maar toen hij zag dat zijn superieur zijn ernst en waardigheid bewaarde, zweeg hij en boog zich weer over zijn werk.

Baxter scheen in zwaarmoedig gepeins te verzinken.

Zijn blikken dwaalden langs de boe-

ken en dossiers op de planken.

Toen wendde hij zich weer tot Marholm en vroeg op gedempte toon, alsof hij vreesde beluisterd te worden:

— Zeg eens, Marholm, geloof je dat hij ook naar zijn buitenverblijf is vertrokken?

— Wie bedoelt u? vroeg de secretaris naïef, ofschoon hij zeer goed wist wie zijn chef op het oog had, onderwijl een schuinse blik op zijn chef werpend.

Diens gelaat was nog een nuance roder geworden en hij wierp zijn secretaris een nijldige blik toe, toen hij antwoordde:

— Waarom houdt je je van de domme, Marholm? Je weet blijksems goed wie ik bedoel. Ik spreek natuurlijk van die beroerde John Raffles.

— O, als u hem bedoelt, chef... het is, me dunkt wel zeker, dat hij Londen heeft verlaten en naar een badplaats is gegaan.

Baxter tikte met zijn potlood op de tafelrand.

— Als ik toch eens bedenke, mompelde hij, dat wij hem al een paar keer in handen hebben gehad, tot twee keer toe is hij zelfs door een vrouw verschalkt, en telkens is hij ons weer ontsnapt.

— Ik geloof, dat het zelfs vijf of zes keer was, chef, merkte Marholm droog op.

De hoofdinspecteur liet een kreunende zucht horen.

— Het is vreselijk, bromde hij, die man moet met de duivel in verbinding staan. Hij heeft zelfs een paar maal in de gevangenis gezeten, in een goed gesloten cel, met een agent bij zich, en toch heeft hij weten te ontsnappen.

Baxter verzonk wederom in een naargeestig gepeins, totdat een bescheiden tikje op de deur hem deed opschrikken.

Een agent van politie trad binnen met een visitekaartje in de hand.

— Een heer die u wenst te spreken, chef, zei hij.

Baxter nam het kaartje aan, sloeg er een vluchtige blik op en zei:

— Al die bezoeken zijn hoogst vervelend. Ik heb het verbazend druk, zoals je ziet. Ik zit tot over de oren in het

werk. Heeft die heer niet gezegd wat hij wilde?

— Neen, chef. Hij zei, dat hij u diit wel zelf zou mededelen.

— Nu laat hem dan maar binnen komen, zei Baxter terwijl hij gemelijk opstond en zijn uniformjas aantrok, daar hij voor niets ter wereld zijn waardigheid tegenover vreemdelingen zou hebben prijs gegeven.

Juist toen hij de knopen had dichtgemaakt, ging de deur opnieuw open en liet de agent een bezoeker binnen van omstreeks zestigjarige leeftijd, met een bijna geheel kaal hoofd en een klein rosachtig puntbaardje.

Hij was zeker niet groter dan een meter dertig en een weinig mismaakt, doordat zijn ene schouder hooger was dan de ander.

Hij droeg een veel te grote hoornen bril, welke hij nu en dan met een zenuwachtig gebaar verschoof.

Baxter keek hem doorborend aan, gelijk zijn gewoonte was met alle personen die hij voor het eerst ontmoette.

Hij wierp een blik op het kaartje en vroeg toen:

— Gij zijt Mr. Arthur Courage, kamerverhuurder?

— Zoals gij zegt, mijnheer, antwoordde de man.

Baxter wees de bezoeker een stoel aan.

— Neem plaats wat ik u verzoeken mag, en deel mij zo kort mogelijk mede wat ik voor u doen kan, want ik ben letterlijk overstelpt door werkzaamheden.

De heer Arthur Courage ging op een punt van de hem aangewezen stoel zitten, schraapte zijn keel en begon:

— Laat ik, om te beginnen, zeggen, mijnheer Baxter, dat de kwestie waarvoor ik u kom lastig vallen, misschien van weinig belang zal lijken, maar dat ik het toch nodig heb geacht u hiervan in kennis te stellen.

Baxter richtte zich een weinig in zijn stoel op en ook Marholm spitste de oren.

— Zoals mijn kaartje aangeeft, mijnheer, ben ik kamerverhuurder van beroep. Ik verhuur een heel huis in de Regentstreet en heb voor mij zelf, mijn dochter die een weinig ziekelijk is en

de huishoudster, een paar vertrekken op de eerste verdieping gereserveerd. Ongeveer twee weken geleden ontving ik bezoek van een paar goed geklede heren met een beschaafde spraak, die opgaven George Fryer en Herbert Barton te heten. Zij waren technici van beroep, zoals zij zeiden, en hielden zich bezig met uitvindingen. Zij vroegen mij of ik nog een of twee kamers te huur had, gelijkvloers. Nu had ik op de tweede verdieping nog een paar mooie kamers en gij kunt wel begrijpen dat ik mijn best deed hun die aan te praten.

Baxter knikte bij wijze van instemming en zei enigszins ongeduldig:

— Ga voort, mijnheer, kom tot de zaak wat ik u verzoeken mag.

— Jawel, mijnheer Baxter, hernam de bezoeker, terwijl hij zijn hoornen bril op zijn voorhoofd schoof. Ik bood hun dus die kamers aan, maar zij wilden er niets van weten. Zij waren beslist gesteld op een tweetal kamers een zit- en een slaapkamer gelijkvloers. Ik zei hun dat die twee kamers pas over een week leeg kwamen. Maar zij gaven niet toe en verklaarden dat de kamers hun zo goed bevielen, dat zij gaarne die weekhuur aan de tegenwoordige huurder zouden willen betalen bij wijze van schadeloosstelling, mits zij zelve er over een paar dagen konden intrekken.

Baxter krabde zich eens achter het oor en volgde met aandacht een vlieg, die zich een roes had gedronken aan een druppel vocht uit de fles, die op het tafelblad was gevallen en nu met alle allures van een dronkaard over het vel vloeipapier heen en weer zwaaide.

Toen zei hij:

— Ik heb u goed gevolgd, maar ik kan met de beste wil van de wereld niet inzien, wat daar voor bijzonder is in schuilt. Iets dergelijks heb ik vroeger wel eens gedaan, als ik zin had in een bepaalde kamer.

De bezoeker haalde onmerkbaar de schouders op.

— Misschien heeft het op zichzelf niet zoveel te betekenen, mijnheer Baxter, maar in verband met hetgeen volgt, krijgt het een enigszins ander aspect.

— Nu, vertelt u dan maar verder,

zei Baxter.

— Natuurlijk ging ik aanstonds op dat voorstel in. De beide nieuwe bewoners wilden mij niet alleen méér huur betalen, maar zij betaalden mij zelfs een volle maand vooruit. En met de andere huurder had ik, gelukkig niet veel last, want hij kon wel enige dagen eerder in zijn nieuwe woning trekken en had er natuurlijk niets op tegen een week kamerhuur in zijn zak te steken. Drie dagen later kwamen de heren Fryer en Barton met hun bagage en betrokken hun kamer. Zij ontpakten een groot aantal tekeningen, blauwdrukken en ontwerpen van machines en ook enige modellen. Toen zij hiermee klaar waren, riepen zij mij binnen en Mr. Barton de oudste van de twee zei tot mij: «Ik heb u gezegd dat wij technici zijn en gij zult wel begrijpen dat wij de grootste geheimhouding moeten betrachten in verband met onze uitvindingen, die nog in een staat van voorbereiding zijn. Wij werken hier steeds overdag en houden onze deur gesloten. Gij moogt niemand bij ons toelaten, voordat wij u daartoe uitdrukkelijk verlof hebben gegeven.»

De kamerverhuurder zweeg even als om zijn gedachten te verzamelen en zijn blikken ontmoetten die van Marholm, die vol aandacht luisterde.

Wat Baxter betreft, hij speelde onverschillig met zijn potlood en scheen met ongeduld op het einde ener geschiedenis te wachten, die hem zeer onbelangrijk voorkwam.

— Ik had daar natuurlijk volstrekt niets op tegen, zoals gij wel begrijpen kunt, vervolgde Courage. Van de eerste dag af was hun leven zeer regelmatig: Zij waren de hele dag thuis en soms ook een groot gedeelte van de avond. Zij aten meestal thuis, want daarop ben ik ook ingericht, omdat ik verscheidene kamers met pension verhuur. Ik kreeg hen maar zeer weinig te zien. Mijn dochter bracht meestal hun maaltijden binnen en zij verklaarde dat de heren meestal nog al stil waren. Er stonden een paar half afgemaakte werktuigen en een kleine draaibanck in de kamer, die met de voet in beweging kon worden gebracht en zij werkten waar-

schijnlijk zeer hard, want zij zagen er in hun overalls steeds uit als negers.

Weer hield Courage even op ten einde een grote zakdoek uit zijn zak te halen en zich daarmee het voorhoofd af te wischen.

— Kunt gij nog niet tot de eigenlijke kwestie komen? vroeg Baxter. Ik ben benieuwd wat er nog meer wonderlijks komt, en dat u hierheen heeft gevoerd.

— Dat wil ik u juist vertellen, mijnheer Baxter. Ik heb u al gezegd, dat mijn dochter geen erg goede gezondheid geniet. Gisteren kreeg zij echter een zeer pijnlijke aanval, die mij ernstig ongerust maakte. De huishoudster was uit voor een boodschap en in mijn verbouwereerdheid liep ik naar beneden om de hulp van mijn nieuwe huurders in te roepen, van wie ik zeker wist dat ze thuis moesten zijn. Ik klopte op de deur maar kreeg geen gehoor. Toen probeerde ik de deur te openen, maar deze was gesloten. Ik bedacht dat ik, als huisheer, van alle deuren in het huis een tweede sleutel had en liep zo hard ik kon weer naar boven, omdat ik nu werkelijk ook vreesde, dat er bij mijn nieuwe huurders iets was voorgevallen, dat niet in orde was. De reservesleutels bevonden zich alle in een doos, die in een weinig gebruikte kamer staat en zijn alle voorzien van een benen plaatje, waarop het nummer van de deur staat aangegeven. Stel u mijn verbazing voor, mijnheer Baxter, toen ik tot de ontdekking kwam, dat de sleutel van de deur, waarnaar ik zocht, verdwenen was.

Nu scheen toch ook Baxter een weinig meer belangstelling te tonen.

— Weet gij dat volkomen zeker?

— Mijnheer Baxter gij kunt u wel indenken dat ik mij zeer nauwkeurig van het verdwijnen van de sleutel op de hoogte heb gesteld, antwoordde Courage een beetje op zijn teentjes getrapt.

— Wat hebt gij toen gedaan? vroeg Baxter.

— Ik liep zo snel mogelijk de trap weer af en beukte met beide vuisten zo hard ik kon op de kamerdeur. Ik kreeg echter wederom geen gehoor.

— En de andere deur? Er waren immers twee vertrekken? vroeg Baxter.

— Ja, mijnheer Baxter. Maar alleen de zijkamer komt met een deur op de gang uit. De slaapkamer is daar achter gelegen.

— Kunnen zij daar dan niet geweest zijn?

De kamerverhuurder keek verbaasd op.

— Wat zouden ze daar in 's hemelsnaam hebben moeten uitvoeren, en daarbij zouden zij in dat geval mij toch wel gehoord hebben.

Baxter haalde met een wrevelig gebaar de schouders op.

— Als gij het niet weet, weet ik het nog veel minder. Ga voort wat ik u verzoeken mag.

— Zelfs al waren zij in de slaapkamer geweest, mijnheer Baxter, dan hadden zij mij toch moeten horen, want ik bonste zo hard op de deur, dat enige bewoners van de derde verdieping op het geluid afkwamen. Daar ik mijn dochter niet zo lang alleen durfde laten, snelde ik weer naar mijn eigen kamers

en verzocht een van mijn huurders om onze dokter op te bellen. Deze kwam dan ook een kwartier later, toen mijn dochter reeds weer wat beter was door de toepassing van een huismiddeltje dat een mijner burens mij verschaftte. Zodra ik de dokter had uitgelaten, klopte ik opnieuw op de deur van mijn nieuwe huurders. Tot mijn verbazing werd de deur nu onmiddellijk open gedaan.

— Zij waren dus wel thuis geweest, riep Baxter triomfantelijk uit.

Courage fronste de wenkbrauwen.

— Mr. Barton die mij glimlachend ontving, zei, dat hij en Fryer zojuist waren thuis gekomen. Maar ik durf er op zweren, mijnheer Baxter, dat dat maar een verzinzel was.

— Maar waarom zou hij gelogen hebben? riep Baxter uit.

Courage stond op en nam zijn hoed.

— Mijnheer Baxter, die vraag heb ik mij natuurlijk zelf ook reeds gesteld. Juist om er een antwoord op te ontvangen, heb ik mij tot u gewend.

HOOFDSTUK II

EEN ANDER GEZICHTSPUNT

Baxter krabde zich achter het oor en Marholm wierp een spottende blik op zijn chef.

Hij begreep onmiddellijk dat Baxter er niets van begreep.

Inderdaad, nadat Baxter 'n pols somber voor zich uit had zitten staren, keek hij Mr. Courage met een aarzelen-de blik aan en zei:

— De bijzonderheden die gij mij hebt medegedeeld, klinken weliswaar een weinig eigenaardig als men hen in onderling verband beschouwt, maar het is toch best mogelijk, dat wij hier slechts met een toevallige samenloop van omstandigheden te doen hebben.

Dit diplomatieke antwoord, in zulke mooie bewoordingen omkleed, maakte de bezoeker geen steek wijzer en Mr. Courage keek de hoofdinspecteur enige ogenblikken zwijgend aan.

Toen knikte hij een paar maal met

zijn kaal hoofd en zei:

— Het is wel mogelijk, dat gij gelijk hebt, mijnheer Baxter; mag ik weten wat gij mij zoudt aanraden?

— Wat ik u zou aanraden, waarde heer? Wel, afwachten, kalm afwachten, en als er dan iets gebeurt wat werkelijk de moeite waard is, dan komt u maar weer bij mij en dan zal ik niet nalaten de nodige maatregelen te nemen.

Courage schudde het hoofd, terwijl een eigenaardige glimlach om zijn lippen verscheen.

— De zaak is, mijnheer Baxter, dat ik u nog niet alles verteld heb, vervolgte hij.

— Wat is er dan nog meer gebeurd? vroeg Baxter.

— Dat zal ik u zeggen. Ik voelde mij na het gebeurde, niet op mijn gemak met mijn nieuwe huurders en ik ver-

zocht hen dan ook, mijn huis aanstonds te verlaten.

— En deden zij dat? vroeg Baxter.

— Neen mijnheer; zij gaven mij zeer kalm ten antwoord dat zij in bijzijn van getuigen een maand huur vooruit hadden betaald, dat zij zich nooit hadden schuldig gemaakt aan burengerucht, dat zij nooit door dronkenschap of iets dergelijks aanstoot hadden gegeven en dat ik niet het minste recht had, hen op straat te zetten, voor de huurtermijn van een maand verstreken was. En omdat ik geloof dat zij werkelijk in hun recht zijn, ben ik hier gekomen, in de hoop dat gij mij in deze zaak raad zoudt kunnen geven.

— Maar, waarde heer, daarvoor moet gij niet bij mij zijn, maar bij een advocaat, riep Baxter verheugd uit. Dat is de beste raad die ik u kan geven. Advocaten zijn zeer schrandere mensen en zullen u zeker een advies kunnen geven waar gij wat aan hebt.

Baxter stond op, stak zijn sigaar opnieuw aan, knikte zijn bezoeker toe en vervolgde:

— Dan blijft mij niets anders over waarde heer Courage dan u courage toe te wensen, ha... ha... ik geloof dat dit een goede woordspelling is, niet waar Marholm, zo wendde hij zich tot zijn secretaris. Help mij onthouden dat ik die mop vanavond in de Windsor Club vertel.

— Ik zal er aan denken, chef, antwoordde Marholm met een zuur zoet lachje.

Het zal wel altijd een geheim blijven of de heer Courage zelf de grap ook zo goed geslaagd vond, want hij had zich reeds omgedraaid en het vertrek verlaten, na een blik op de hoofdinspecteur geworpen te hebben, die aan duidelijkheid niets te wensen overliet.

Zodra de deur achter de kamerverhuurder was dichtgevallen, begon Baxter de kamer op en neer te lopen, terwijl hij nu en dan zijn armen ten hemel hief.

— Het is niet om te geloven, Marholm, wat er somtijds van ons politiebeambten geverg'd wordt.

— Zegt u dat wel, chef, bevestigde Marholm met een uitgestreken gezicht.

Ik vraag mij wel eens af, hoe gij het volhoudt.

— Dat is mijn stalen energie, Marholm, riep Baxter zegevierend uit. Als ik die niet bezat, dan zag het er hier op het hoofdbureau treurig uit. Maar intussen moet ik toch maar het zinloos geklets aanhoren van mensen, die mij volstrekt niets belangrijks hebben mede te delen, en die mij van mijn werk afhouden.

— Geloof gij werkelijk, chef dat die Courage zich nodeloos ongerust maakte? vroeg Marholm aarzelend.

— Dat spreekt van zelf. En al was het niet zo, dan hoorde hij zich toch tot een advocaat te wenden, zoals ik hem ook te verstaan heb gegeven. Maar, zoals ik reeds opmerkte, de kamerverhuurder kan op dit ogenblik niets anders doen, dan rustig af te wachten tot de maand verstreken is, en dan zijn huurders er uit gooien.

De hoofdinspecteur wierp een blik op zijn polshorloge.

— Het is hoog tijd, dat ik eens een luchtje ga scheppen, Marholm, zei hij. Het onderhoud met die man heeft mij zo warm en dorstig gemaakt, dat ik het niet langer uithoud.

Marholm vergenoegde er zich mee te herhalen, dat het zeer warm was, en dat een wandeling zijn chef zeker goed zou doen.

Zo wandelde dus de hoofdinspecteur even later weg en richtte zijn schreden naar zijn stamcafé, waar het geval-Courage in geuren en kleuren werd verteld.

Na de warmte te hebben bestreden met een paar glazen bier, begaf de heer Baxter zich naar zijn huis, waar zijn huishoudster hem niet zeer vriendelijk ontving, daar hij ruim een kwartier over tijd was.

De hoofdinspecteur nuttigde zijn maaltijd in gezelschap van deze waardige dame en kleepte zich vervolgens, om zich naar de Windsor Club te begeven, waarvan hij een der meest getrouwe leden was.

In de grote conversatiezaal vond hij reeds een aantal leden aanwezig, onder wie de vice-president der club, Lord Wil-

ham Aberdeen, en diens onafscheidelijke vriend, Charles Brand, een nog jonge man met een zacht uiterlijk en vriendelijke blauwe ogen.

Zo lang hij lid was, had Baxter deze beide heren reeds steeds ontmoet. Hij had herhaaldelijk met hen gebridget in de speelzaal, naast de conversatiezaal, maar nooit zou de hoofdinspecteur er ook maar een seconde aan gedacht hebben, dat hij zich al die keren in gezelschap had bevonden van niemand anders dan John Raffles, de Grote Onbekende, die hij reeds vele jaren met de moed der wanhoop achtervolgde, en erop zijn best slechts in geslaagd was, hem enkele uren in arrest te houden.

Want wat was het geval?

Deze edelman, in geheel Londen bekend om zijn grote giften aan allerlei liefdadige instellingen, was niemand anders dan de gentleman-inbreker, Lord Edward Lister, de schrik van alle Londense politie-beambten, de nachtmerrie van hoofdinspecteur Phileas Baxter.

Baxter stevende direct naar de grote middentafel en riep al uit de verte:

— Ik geloof, dat ik een interessante puzzel voor u heb, mijnheeren, waarover gij mij eens uw oordeel moet zeggen. Ik zie met genoegen, dat zich hier in het gezelschap enige advocaten bevinden, die hun krachten eens aan het vraagstuk kunnen wijden, dat ik hun zal voorleggen.

Nieuwsgierig drongen verscheidene leden om de hoofdinspecteur heen.

Alleen Raffles had zich niet bewogen.

Hij wist uit ondervinding, dat de verhalen van de heer Baxter meestal zeer weinig om het lijf hadden, en dat hij zijn tijd beter kon besteden met een partij bridge in de speelzaal.

Niettemin bleef hij zitten en door dit te doen kwam hij terecht in een der spannendste avonturen, welke hij ooit heeft meegemaakt.

Baxter was gaan zitten, had een zijner reusachtige sigaren opgestoken, en strekte zijn benen behaaglijk uit.

Nadat hij een teug van de whisky-soda had genomen, welke hem door een der bedienden was gebracht, deed hij op hreedsprakige wijze het verhaal van

zijn onderhoud met Mr. Courage op zijn bureau.

Alle leden hadden zwijgend geluisterd, en toen hij klaar was, riep Baxter triomfantelijk uit:

— Had ik niet gelijk met te zeggen, dat het een zaak voor een advocaat was?

— Ongetwijfeld, zei een der rechtsgeleerden, maar toch geloof ik dat het aan de beste onder ons moeilijk zou vallen, in deze zaak met succes voor de kamer-verhuurder te pleiten. De man heeft niet het minste recht, om voor zulk een bagatel zijn huunders buiten de deur te zetten.

— Iets dergelijks heb ik hem ook aan het verstand proberen te brengen, Mr. Bates, zei Baxter.

— Heb ik u niet horen zeggen, zo liet zich nu de heldere stem van de vice-president horen, dat die beide huurders zich ophielden met uitvindingen?

— Inderdaad, mylord, antwoordde Baxter, en ik heb niet de minste reden, aan de geloofwaardigheid van deze bewering te twijfelen.

— Ik geef u volkomen gelijk, mijnheer Baxter, hernam Raffles op peinzende toon, terwijl hij zijn sigarettenkoker liet rondgaan. En die mijnheer Luggage, of Courage, schijnt mij een grote praatjesmaker te zijn.

— Ik ben blij, dat gij dit met mij eens zijt, mylord, riep Baxter verheugd uit.

Brand had zijn vriend een snelle blik toegeworpen. Aan de klank van diens stem had hij duidelijk gehoord, dat Raffles de spot met de hoofdinspecteur dreef, maar het was hem niet recht duidelijk in welk opzicht de man van Scotland Yard zich zou hebben vergist.

Het zou niet lang duren, of het zou hem wel duidelijk zijn.

Raffles stond op, wendde zich tot zijn vriend met de opmerking:

— Mijnheer Brand, ik heb nog een afspraak met Lord Londonderry, wil jij even voor de auto zorgen.

— Natuurlijk mylord, antwoordde Brand.

Hij verliet het vertrek, spoedig gevolgd door Raffles.

In de grote vestibule troffen zij elkander weer.

Bedienden schieten toe, om hun jassen aan te reiken, en even daarna stonden zij op straat, waar een Rolls Royce geparkeerd stond.

Henderson, de trouwe chauffeur van Raffles, zat achter het stuurwiel.

— Naar huis, James, zei Raffles.

De beide vrienden stapten in, en de wagen zette zich in beweging.

Nadat zij enige tijd zwiingend naast elkaar hadden gezeten, zei Brand:

— Onze vriend Baxter is een unicum in het vertellen van onbetekenende verhalen. Vanavond was hij weer bijzonder op dreef.

Raffles schudde het hoofd.

— De man wist zelf niet in het minst, van welk groot belang zijn mededelingen waren, amice.

— Wat zeg je daar, riep Brand verbaasd uit. Geloof je dan, dat er iets achter zit?

— Daar ben ik bijna zeker van. Die kamerverhuurder is blijkbaar 'n schrandere man, die heel goed heeft ingezien, dat er met zijn huurders iets niet in de haak moet zijn.

— Maar wat dan toch? vroeg Brand. Het feit, dat zij zich in hun kamers opsluiten kan toch niet zo verwonderlijk zijn, daar wij immers te doen hebben met uitvinders, wie er alles aan gelegen moet zijn, hun uitvindingen en modellen tegen onbescheiden blikken te beschermen.

— Ongetwijfeld. Het zonderlinge zit hem dan ook niet in het opsluiten, maar in het feit dat de kamerverhuurder in het geheel geen antwoord heeft gekregen op zijn kloppen, dat echter op de derde verdieping gehoord is, zoals je zoëven uit de mond van vriend Baxter hebt kunnen horen.

De jongeman knikte nadenkend.

— Ja, daar heb je gelijk in, dat is zeker opvallend. Maar kunnen zij niet werkelijk de deur zijn uitgeweest?

— De kamerverhuurder zei dat dit niet het geval was, en hij kan het toch wel het beste weten. Bovendien hebben we nog het geval met de gestolen sleutel.

— Wacht eens even, zei Brand lachend. Jij praat nu dadelijk van « de gestolen sleutel », maar als wij nu maar eens eerst spraken van de « verdwenen » sleutel.

Raffles haalde de schouders op.

— Verdwenen of gestolen, ik geloof dat er in het onderhavige geval niet veel onderscheid tussen is, in verband met het overige: het vruchteloos kloppen op de deur, de aperte leugen van de twee huurders en dergelijke dingen, is het toch zeker zeer en zeer eigenaardig, om het zo maar eens uit te drukken, dat die sleutel verdwenen is. Als ik achterdochtig van aard was, dan zou ik bijna geloven, dat die sleutel is weggenomen om te voorkomen, dat de kamerverhuurder onverhoeds de kamers van de beide uitvinders zou kunnen binnentreden. Zij waren blijkbaar op alle gebeurlijkheden voorbereid.

— Voorbereid? riep Brand verbaasd uit. Maar beste Edward, je spreekt alsof je die mensen van ik weet niet wat verdenkt.

— Dat doe ik ook, hernam Raffles kalm.

— Maar van wat dan, in 's hemelsnaam? riep de jongeman uit.

— Daarop kan ik je geen antwoord geven, amice, en omdat ik het land heb aan dergelijke onzekerheden, zullen wij het geval eens onderzoeken.

HOOFDSTUK III

OP ONDERZOEK UIT

De volgende dag omstreeks twee uur in de namiddag, legde Raffles in zijn slaapkamer de laatste hand aan zijn vermomming, terwijl Brand toekeek.

De Grote Onbekende had zich volkomen onherkenbaar gemaakt.

Zijn weelderig hoofdhaar was verborgen onder een uitstekend nagemaakte

pruik, hij droeg een zwart pak, en een dikke aktenas, terwijl een zwarte wandelstok op de tafel gereed lag.

— Wat of wie stel je eigenlijk voor? vroeg Charles Brand, die de gedaante-
verwisseling vol bewondering had gade-
geslagen.

— Ik ben een beambte van het oc-
trooibureau, antwoordde Raffles met
een krakende stem, die Brand in een
lach deed schieten.

— Je bent dus werkelijk voornemens
je plan ten uitvoer te brengen? ging
hij voort.

Raffles keek zijn vriend glimlachend
aan en vroeg:

— Heb je wel eens meegemaakt, dat
ik ooit een voornemen onuitgevoerd liet?

— Neen, dat moet ik erkennen, riep
Brand uit. Het spijt me alleen, dat ik
niet met je mee kan gaan.

— Daar zal later nog wel eens gele-
genheid voor zijn, amice, zei Raffles.
Waar is mijn revolver?

Brand overhandigde hem het gereed-
liggende wapen.

— Denk je het nodig te hebben?
vroeg hij.

— Men kan nooit weten, zeg ik om
Bernard Shaw te citeren.

Hij liet het wapen in zijn schouderhol-
ster glijden, zette zijn hoed op, nam de
wandelstok ter hand, stak de grote lede-
ren tas onder de arm, knikte Brand toe
en zei:

— Over een paar uur hoop ik terug
te zijn, misschien reeds vroeger.

— Begeef je niet nodeloos in gevaar,
zei Brand ernstig.

Raffles antwoordde met enkele nau-
welijks verstaanbare woorden en had
het volgende ogenblik het vertrek ver-
laten.

Hij verliet het huis door het park
en de kleine deur in de lange tuinmuur,
waardoor hij zeker was, dat hij niet
zou worden opgemerkt.

De geheel verlaten zijstraat volgend
bereikte hij de Cromwellstreet, waar
hij een taxi aanriep.

Hij gaf de chauffeur het adres van
de kamerverhuurder op en twintig mi-
nuten later stopte de auto voor een
flatgebouw in een straat in het Westend.

Raffles zond de chauffeur weg en
belde aan.

De deur werd geopend door een lan-
ge tanige vrouw van middelbare leeftijd,
in wie Raffles aanstonds de huishoud-
ster herkende, waarvan Baxter de vo-
rige avond gesproken had.

— Zijn de heren Fryer en Barton
thuis? vroeg Raffles, terwijl hij beleefd
zijn hoed afnam.

— Ik geloof het wel, mijnheer, ant-
woordde de huishoudster.

— En mijnheer Courage? Die zou ik
dan van tevoren gaarne even spreken.

— Ja, mijnheer is ook thuis, komt u
binnen.

De huishoudster liet hem in een kleine
eenvoudig gemeubelde ontvangkamer, en
vijf minuten later trad Arthur Courage
het vertrek binnen, met een kalotje ach-
ter op het hoofd geschoven en een pijp
in de mond.

Hij keek de bezoeker een beetje ver-
baasd aan en wees hem zwijgend een
stoel.

— Gij moet mij excuseren dat ik u
kom storen, mijnheer Courage, maar
de mogelijkheid bestaat, dat ik u van
dienst kan zijn.

De kamerverhuurder nam de pijp uit
zijn mond en keek Raffles enigszins
onthutst aan.

— Gij hebt uw naam nog niet ge-
noemd, mijnheer, zei hij.

— Dat heb ik met opzet gedaan, mijn-
heer, zei Raffles glimlachend.

Hij boog zich voorover, liet zijn stem
dalen en zei:

— Ik ben van de politie.

Courage schoof zijn stoel een eind
achteruit en zei toen enigszins verwon-
derd:

— Hoofdinspecteur Baxter is dan ze-
ker van inzicht veranderd. Hij acht dus
de zaak niet zo onbelangrijk als hij gis-
teren voorgaf?

Raffles schudde het hoofd.

— Dat is de kwestie niet, vervolgde
hij op gedempte toon. Ik zal u zeggen
hoe het in elkaar zit. Ik hoorde op Scot-
land Yard van uw merkwaardige bele-
venissen en begreep aanstonds dat er
wel meer achter zou zitten dan inspec-
teur Baxter denkt.

— Dat pleit voor uw gezond verstand, mijnheer. Gij zijt zeker detective?

Raffles sloeg de lapel van zijn jas om en toonde de ronde detectivemedaille.

— Gij zijt dus van de zaak op de hoogte? vroeg de kamerverhuurder.

— Dat is te zeggen, ik weet er niet meer van dan wat u inspecteur Baxter hebt verteld. Ik ben ook niet door hem gezonden, maar wenste deze kwestie op mijn eigen gezag te onderzoeken. Iedereen in ons corps is op promotie gesteld, en gij begrijpt dus wel, dat ik gaarne deze zaak zou ophelderen.

De kamerverhuurder knikte en zei:

— Dat kan ik mij levendig voorstellen, mijnheer. Nu, ik ben blij, dat ik met een verstandig politiebeampte heb te doen, die mijn geval niet als een bagatel beschouwt. Zeg mij slechts in welk opzicht ik u van dienst zou kunnen zijn.

— O, ik zal u slechts weinig last veroorzaken, mijnheer Courage, hernam Raffles. Ik moet beginnen met u te vragen, of gij misschien reeds een nieuwe sleutel van de kamerdeur hebt laten maken?

Courage sloeg op zijn zak.

— Ja, mijnheer, riep hij triomfante-lijk uit, die heb ik direct door een smid laten maken, nadat ik de reservesleutel miste.

— Weten uw huurders dat?

— Ziet gij mij voor zo dom aan? Neen, zij weten er niets van en ik zal zorgen dat zij hem niet te zien krijgen.

— Heel goed, mijnheer Courage, dat is een zeer verstandig besluit.

De kamerverhuurder glimlachte ge-
vleid en zei:

— Wilt gij gebruik maken van de sleutel?

— Dat zal er van afhangen, mijnheer Courage. Ik zou u het volgende willen voorstellen. Ik ben thans vermomd als agent van een oetroot-bureau. Ik kom de beide heren bezoeken, om hen te vragen of wij geen zaken kunnen doen. Dat kan natuurlijk volstrekt geen argwaan wekken. Gij gaat met mij mee naar hun kamer, wij kloppen aan, en als wij in het geheel geen gehoor krij-
gen, opent gij de deur met uw sleutel.

Als zij onverwacht toch nog te voor-
schijn mochten komen, dan zegt gij doodeenvoudig, dat de deur niet op slot was en dat gij dacht, dat de heren in de slaapkamer zouden zijn.

— Dat is een uitstekend plan, mijnheer en ik ben geheel tot uw dienst, riep de kamerverhuurder uit.

Zij stonden beiden op en behoefden slechts de vestibule over te steken om de vertrekken van de nieuwe huurders te bereiken.

Zij hadden met opzet zo onhoorbaar mogelijk gelopen.

Raffles bukte zich en keek door het sleutelgat.

Toen richtte hij zich op en de kamerverhuurder zag, dat er een uitdrukking van grote verwondering in de ogen van de gewaande detective lag.

Raffles bracht zijn mond dicht bij het oor van Courage en fluisterde:

— Hoort gij niets?

De kamerverhuurder luisterde scherp toe en schudde toen ontkennend het hoofd.

Raffles wees op het sleutelgat.

Courage bukte zich en legde er zijn oor tegen.

Hij bleef even in deze houding staan en richtte zich toen weer op.

Hij nam Raffles ter zijde en fluisterde hem in:

— Ik weet wat het is. Zij hebben een motor in de kamer, die aangesloten is op de elektrische leiding en die een kleine draaibank aandrijft.

— Dat is best mogelijk, maar het geluid wat ik daar hoor, is niet van een draaibank, maar van een...

Raffles zweeg plotseling.

Hij bedacht bijtijds, dat het beter was de kamerverhuurder voorloepig onkundig te laten van zijn ontdekking.

Hij fluisterde dan ook op onverschillige toon:

— Ik dacht dat het het geluid van een soort schroef was, of een staalhoor. Maar nu iets anders; er loopt daar binnen iemand heen en weer. Ik zal nogmaals aankloppen en dan zeer luid naar een van de heren Fryer of Barton vragen.

Courage schudde het hoofd met een

bedenklijke uitdrukking op zijn gezicht.

— Dat is misschien beter van niet, mijnheer, zij kunnen van uit hun raam gemakkelijk de stoep zien en het is best mogelijk dat zij u zoëven hebben zien aanbellen.

— Gij hebt gelijk, waarde heer, welnu dan blijft er niets anders over dan dat gij aanklopt en belet voor mij vraagt.

Courage trad op de deur toe, terwijl Raffles op een paar passen afstand met de hoed in de hand bleef staan wachten.

De kamerverhuurder klopte aan.

Een ogenblik later werd de sleutel van binnen in het slot omgedraaid en ging de deur open.

Het gelaat van een man van omstreeks dertigjarige leeftijd, met een laag voorhoofd en schuwe ogen, verscheen voor de deurkier.

— Wat is er? vroeg hij brommend.

— Mijnheer Fryer, daar is een heer voor u, die u over dringende zaken wenst te spreken. Hij komt namens een octrooibureau en misschien kunt gij zaken met hem doen, voegde hij er op fluisterende toon aan toe.

Fryer wierp een blik op de wachtende bezoeker en stond blijkbaar in beraad wat hij zou doen.

Aanstonds trad Raffles naar voren, en zei:

— Sta mij toe, dat ik mij even aan u voorstel. Mijn naam is George Grover, agent van het octrooibureau « Invention ».

— Hoe weet gij dat ik mij met uitvindingen bezig houd? vroeg Fryer met een wantrouwende blik op zijn bezoeker.

Maar nu kwam de kamerverhuurder tussen beiden en zei:

— Excuseer, mijnheer Fryer, ik heb volstrekt geen geheim van uw beroep gemaakt; zoiets wordt dadelijk bekend. Gij moet niet vergeten, dat ik dertig huurders in huis heb, die zoiets dadelijk rond vertellen.

Fryer bromde iets onverstaanbaars; hij scheen nog even na te denken en zei toen:

— Nu, kom dan maar binnen, of

schoon ik niet geloof, dat ik op het ogenblik iets voor u heb.

Hij deed de deur voor zijn bezoeker verder open en Raffles trad binnen.

Fryer deed de deur achter hem dicht en draaide de sleutel in het slot om.

Raffles bevond zich in een groot en eenvoudig gemeubeld vertrek.

Het eerste wat hem opviel was dat het zonderlinge gebrom had opgehouden.

Het vertrek was door een brede vleugel deur gescheiden van de daar achter gelegen kamer.

Dicht bij een der wanden stond een kleine motor, met een snoer en een stopkontakt aan de elektrische leiding gekoppeld.

Met een snelle blik had Raffles gezien, dat het snoer, hetwelk om de schijf van de motor liep, door twee kleine gaten in de tussendeur liep.

Daar hij echter merkte, hoe de blik van de uitvinder hem geen ogenblik losliet, keek hij gauw een andere kant uit.

Zo zag hij dat de motor inderdaad ook gekoppeld kon worden aan een kleine draaibank.

Op het ogenblik bevond zich tussen de beide centreerklauwen van het toestel een stalen werkstuk, voor de helft afgedraaid.

Raffles trad er op toe en riep bewonderend uit:

— Een mooi werkstuk, mijnheer. Een mooi werkstuk. Ik ben zeer bonteugd welke plannen gij zo al hebt, mijnheer.

— Ik heb u al gezegd, dat het op het ogenblik niet veel te betekenen heeft, zei de uitvinder korzellig. Mijn vriend en ik zijn op het ogenblik bezig een uitvinding de laatste hand aan te leggen, waarvan wij het patent reeds verkocht hebben. Ik heb op het ogenblik niet veel in portefeuille.

— Dat is jammer. Dat is werkelijk heel jammer, riep Raffles uit. Uw vriend, mijnheer Herbert Barton, is zeker niet thuis? Ik zou graag kennis met hem willen maken.

— Neen, mijnheer Grover, riep Fryer ongeduldig, mijn medewerker is de deur uitgegaan en het kan nog wel een poosje

duren, eer hij terugkomt, en ik veronderstel dat uw tijd te kostbaar is om...

Hij kon zijn zin niet afmaken, want juist op dit ogenblik ging de ene helft van de deur naar de slaapkamer open en kwam er een tamelijk groezelig hoofd om de hoek kijken.

— Zeg eens Jim, klonk de stem van de man, aan wie dit hoofd behoorde, wij schieten al aardig op en...

Maar plotseling zweeg de stem.

Fryer was opgestaan en had een paar snelle passen naar de deur gedaan.

— Er is bezoek, Herbert, riep Fryer kortaf.

De compagnon van de uitvinder trad binnen en keek Raffles met twee doorringende donkere ogen verre van vriendelijk aan.

Toen wendde hij zich tot zijn medewerker met de vraag:

— Wie is die heer? Zou je me niet eens voorstellen?

— Mijnheer George Grover, agent van patentbureau, antwoordde Fryer met nauwelijks verborgen ongeduld. Maar ik dacht, ik meende, dat je uit was.

Barton lachte even en antwoordde:

— Ik ben een half uur geleden thuisgekomen, zonder dat je het hebt gehoord, George. Ik was in de kamer hiernaast om onze nieuwe schroef te proberen.

Raffles deed alsof hem dit korte gesprek niet aanging.

Hij snuffelde wat in zijn lederen aktentas en nam er nu en dan een briefje uit om het er even later weer in te stoppen.

Toen stond hij op en zei:

— Het is jammer, heren, dat ge mij moet teleurstellen. Ge weet dus zeker dat gij niets vóór me hebt?

— Ja, mijnheer Grover, gij behoeft vander geen moeite te doen.

— Nogmaals: het spijt mij, zei Raffles, ik hoop echter dat ik later niet vruchteloos bij u zal aankloppen; neem mij niet kwalijk, heren, dat ik u in uw interessante bezigheden gestoord heb.

Fryer wierp de gewaande agent een wantrouwige blik toe, terwijl Barton bezig was zijn vuile, vette handen een weinig schoon te wrijven aan een oude

lap.

Raffles had zijn aktentas weer dicht gemaakt en schoof nu met veel strijkages naar de deur.

Hij greep de kruk en wilde de deur openen, maar scheen zich te bedenken.

— Dat is waar ook, zei hij lachend, gij hebt ons opgesloten. Hij draaide de sleutel om, opende de deur, en stond het volgende ogenblik in de gang.

De beide uitvinders waren onbeweeglijk op dezelfde plaats blijven staan, en keken hun bezoeker zwijgend na.

Raffles hoorde hoe de sleutel weer in het slot werd omgedraaid en dadelijk daarop het geluid van een gedempte, maar blijkbaar heftige woordenwisseling.

Hij keek om zich heen en zag de kamerverhuurder komen aanlopen.

— Wel, mijnheer? vroeg de man fluisterend, met een gespannen uitdrukking op zijn gelaat.

Raffles nam hem mee naar de kleine ontvangkamer en zei op ernstige toon:

— Er is hier zeker iets niet in orde, mijnheer. Wat het is kan ik u echter nog niet zeggen. Daartoe is het nodig dat ik mijn onderzoek nog verder voortzet.

— En wat moet ik doen?

— In de eerste plaats moogt gij door niets verraden, dat gij uw huurders wantrouwt, en in de tweede plaats moet gij maar rustig afwachten tot gij iets naders van mij hoort.

— En dreigt mij geen persoonlijk gevaar, mijnheer? vroeg de kamerverhuurder.

— Op het moment, niet het minste, mijnheer Courage, dat kan ik u plechtig verzekeren, zei Raffles.

Een zucht van verlichting ontsnapte de niet al te moedige man die, zijn naam weinig eer aandeed.

— Nu, dat is alweer een grote geruststelling voor mij, zei hij. Dan mogen zij verder doen wat zij verkiezen. Zij hebben een maand huur vooruit betaald, en de rest is voor mij van geen belang.

Er verscheen een zonderlinge glimlach om de lippen van Raffles, die echter weer spoedig verdween.

— Het is de beste opvatting welke gij van de zaak kunt hebben, mijnheer Cou-

rage. Dan blijft mij verder niets meer over dan voorlopig afscheid van u te nemen en u te verzoeken de reservesleutel gedurende enkele dagen aan mij af te staan.

— Met genoeg, maar mag ik vragen waarom?

— Om in geval van nood, de heren daar binnen te kunnen overvallen, mijnheer.

HOOFDSTUK IV

HET PROJECT VAN DE UITVINDERS

Een ogenblik later stond Raffles weer op straat, hij sloeg rechts af en wandelde daarbij voorbij de ramen van de huiskamer en de slaapkamer van de twee uitvinders.

Ofschoon hij er zich wel voor wachtte een blik naar binnen te slaan, had hij zeer positief de gewaarwording, dat twee paar ogen hem van achter de glasgordijnen nastaarden.

Hij bereikte het naastgelegen huis, bedacht zich even, ging snel de stoep op en belde aan.

De deur werd geopend door een keurig dienstmeisje.

— Wat is er van uw verlangen, mijnheer? vroeg zij.

— Ik wilde graag weten, meisje, of hier kamers te huur zijn? Men heeft mij dit huis aangewezen, omdat er zulke goede kamers te krijgen zijn.

Het dienstmeisje haalde de schouders op.

— Dan heeft men u verkeerd ingelicht, mijnheer, luidde het antwoord. Een paar dagen geleden, zijn hier ook al twee heren geweest die hier kamers wilden huren. Zij wonen nu hiernaast, bij Mr. Courage.

— O, neem mij dan vooral niet kwalijk, meisje. Men had mij toch bepaald gezegd, dat hier kamers te huur waren. Dan heb ik mij zeker in het nummer vergist.

Raffles vertrok, en slenterde langzaam verder, als iemand die niet weet, wat hij met zijn tijd zal beginnen.

Maar intussen gleden zijn scherpe blikken snel en onderzoekend over de omgeving rond.

Voor het huis, naast dat waar hij zo even had aangebeld bleef hij staan, ten-

einde een sigaar uit zijn koker te nemen en die aan te steken.

Hij stond voor een grote juwelierswinkel.

Raffles grinnikte zacht in zich zelf.

— Ik had zo iets wel verwacht, broemde hij binnensmonds.

Terwijl hij zijn koker in zijn binnenzak stak wierp hij een blik door de spiegelruit.

Hij moest even wachten tot hij een blik in de etalage kon werpen, want er stond een vrij groot aantal nieuwsgierigen voor de winkel.

— Waar zouden die mensen zo ingespanssen naar kijken? vroeg Raffles zichzelf af.

Hij keek omhoog naar de firmanaam, die in vergulde letters in de gevel was aangebracht.

— Dat is waar ook, mompelde hij; hoe kan ik dat vergeten hebben? Ik sta hier voor de winkel van Latham en Grundy, die gedurende enige dagen de kroonjuwelen van de keizer van Annam zouden tentoonstellen. Ik geloof dat er langzamerhand tekening in de zaak begint te komen. Ik begin langzamerhand licht te zien.

Hij wachtte nog even tot hij zich een plaatsje had weten te veroveren, vlak voor de grote spiegelruit.

Hij had zich niet bedrogen.

Op een kussen van donker blauw fluweel lagen de vorstelijke juwelen; een diamanten kruis, en een rijk versierde kroon, in de vorm van een diadeem, welke de keizer van Annam enige tijd geleden in Engeland had besteld bij de firma Latham en Grundy.

De sieraden bestonden voor het merendeel uit fraai geslepen briljanten en

de diadeem moest minstens dertig duizend pond sterling waard zijn.

Nu herinnerde Raffles zich ook de bijzonderheden betreffende deze kostelijke juwelen, waarvan hij enige tijd geleden in de Times had gelezen.

De meeste stenen in de diadeem waren door de keizer zelf geleverd en de overige waren uit de bekende De Beersmijn, in Zuid Afrika, en te Amsterdam geslepen.

De montering was echter toevertrouwd aan de firma Latham en Grundy, die zich van die taak op schitterende wijze hadden gekweten.

Een ogenblik bleef Raffles vol bewondering voor het flonkerende sieraad staan.

Plotseling scheen hem iets in te vallen.

Hij deed een paar stappen opzij en richtte, zonder dat het opviel, de grote zware knop van zijn wandelstok, die niets anders was dan een geheim, zeer klein, maar uitstekend werkend fototoestel op de diadeem.

Hij drukte op de knop van de sluiting van het toestel, nadat hij de wandelstok goed stil had doen rusten op de koperen balustrade die langs het raam liep.

Hij deed dit nog twee maal, telkens van een ander standpunt, grifte zich de vorm en het model van de diadeem nog eens goed in het geheugen, en was er nu zeker van, dat hij het sieraad tot in de minste bijzonderheden zou kunnen natekenen.

Tevreden ging hij verder.

Toen hij een honderdtal meters verder nog eens omkeek, meende hij aan de overzijde van de straat Fryer en Barton, de zogenaamde uitvinders te zien.

Voor hij zich echter nader daarvan had kunnen overtuigen, maakten zij rechtsomkeert en verdwenen uit het gezicht.

— Ik had liever gewild, dat zij mij niet meer gezien hadden, bromde Raffles.

Hij verhaastte zijn schreden en riep een taxi aan, die hem binnen korte tijd tot op enige meters afstand van zijn huis bracht.

Hij stapte uit, betaalde de chauffeur

en bereikte ongezien de kleine tuinpoort.

Een paar minuten later zat hij tegenover zijn vriend Charles Brand in de bibliotheek, nadat hij zijn vermoeding had afgelegd.

Deze keek hem vol verwachting aan.

— Alles goed afgelopen? vroeg hij.

— Ik kon het niet beter verlangen.

— Is er geen achterdocht gekoesterd?

— Wat dat betreft, daarop kan ik je tot mijn spijt niet onvoorwaardelijk bevestigend antwoorden. Ik vrees integendeel, dat die snoeshanen mij niet te best vertrouwd en mij zijn nagegaan.

— Dat is lelijker! riep Brand verschrikt uit. Je weet toch wel zeker, dat ze je niet tot hier gevolgd zijn?

— Uitgesloten. Toen ik uit de taxi stapte, was er geen starveling in de buurt.

— Gelukkig. En vertel mij nu eens gauw, heb je werkelijk iets verdachts ontdekt?

— Als het verdacht is, om uit een huis onder het huis daarnaast door een onderaardse gang naar een derde te graven, dan kan ik je vraag volmondig bevestigen.

— Goede hemel, riep Brand uit. Wat willen die twee dan in dat derde huis uitvoeren?

— O, daar moet je niet zo min over denken, want dat derde huis is de juwelierszaak van de firma Latham en Grundy.

— En hebben die zogenaamde uitvinders het daar op voorzien? vroeg Brand.

— Ja, en meer speciaal op een prachtige diamanten diadeem bestemd voor de keizer van Annam, waarvan reeds een paar foto's in de geïllustreerde bladen hebben gestaan.

— O, ja. Dat herinner ik mij zeer goed, riep Brand. Het moet een buitengewoon kostbaar stuk zijn.

— Ik schat het op minstens dertig duizend pond sterling.

— En hoe heb je ontdekt, wat die twee zogenaamde uitvinders van plan waren?

— O, dat ging vrij gemakkelijk. Zodra onze vriend Courage, die tussen haakjes geen stommeling schijnt te zijn, mij voor hun kamerdeur had gebracht,

hoorde ik een eigenaardig gezoem. Ik herkende het geluid onmiddellijk als zijnde afkomstig van een toestel, zoals wij er ook een hebben in ons geheim laboratorium, namelijk van een luchtververser. Natuurlijk bracht mij dat onmiddellijk op het denkbeeld van een onderaardse gang. Een van de heren, Fryer genaamd, ontving mij. Laat ik er aanstonds aan toevoegen, dat de ontvangst niet bepaald hartelijk was.

— Neen, dat kan ik mij levendig voorstellen, zei Brand glimlachend.

— Hij vroeg wat ik wenste en ik had mijn smoesje klaar. Het zoemend geluid was namelijk eensklaps opgehouden nadat ik de kamer was binnengetreden, maar dat was nog het mooiste niet. Fryer beweerde namelijk, dat zijn medewerker niet thuis was, maar ik was nauwelijks enkele minuten in de kamer of Mr. Barton stak een hoofd als een neger zo zwart om de deur sprak zijn vriend George Fryer aan met de naam Jim en gaf te kennen, dat zij « al aardig opschoten ».

Brand barstte in lachen uit.

— Ik had het gezicht van die twee schavuiten wel eens willen zien.

— Ja, dat was zeer de moeite waard, zei Raffles glimlachend. Intussen wist ik meer dan voldoende, en zelfs een uil als onze vriend Baxter zou waarschijnlijk wel begrepen hebben wat er gaande was. Ik vertrok en belde in het naastgelegen huis aan, omdat ik mij wilde overtuigen of dat huis het einddoel was. Als ik dadelijk een huis verder was gelopen, zou ik begrepen hebben dat dit niet het geval was, en dat onze twee uitvinders onder dat huis moeten doorgraven. Het dienstmeisje vertelde mij dat een paar dagen geleden twee heren reeds getracht hadden daar kamers te huren. Natuurlijk zou dan de weg naar de juwelierswinkel veel korter zijn geweest.

— Nu je me alles verteld hebt, zei Brand, klinkt de zaak mij niet zo verwonderlijk in het oor. Iets dergelijks is al meer gedaan, maar wat ben jij nu van plan?

Raffles glimlachte flauwtjes.

— Dat kan, dunkt mij, niet twijfelachtig zijn, antwoordde hij. Natuurlijk

ben ik van plan mij met de zaak te bemoeien en die twee heren een kool te stoven. Ik beschouw hen niet alleen als concurrenten, maar ook als persoonlijke vijanden, want als ik mij niet vergis, dan heb ik die twee kerels méér gezien en behoren zij tot de Bende der Raven, waarmee wij vroeger al eens onaangenaamheden hebben gehad.

— Maar wat ben je nou van plan?

— Dat ga ik je zeggen. Ik ga, om te beginnen, die diadeem keurig namaken.

Charles keek Raffles verwonderd aan.

— Dat is immers onmogelijk, zei hij. Daarvoor zou je toch een model moeten hebben.

— Dat heb ik ook, in de vorm van een paar goede foto's, antwoordde Raffles.

— Ik heb ze zoëven gemaakt, drie in getal, door middel van mijn camera-wandelstok. Ik behoef niets anders te doen dan de opnamen te ontwikkelen en te vergroten en daarvan, met mijn herinnering als steun, een gelijkende kopie van de diadeem te maken.

— Maar weet je zeker, dat die twee lui het daar op voorzien hebben?

— Waarop anders? vroeg Raffles verbaasd. Het is een stuk dat gemakkelijk valt mee te nemen en is van buitengewoon grote waarde. De diamanten kunnen worden losgemaakt en het goud kan worden gesmolten.

— Maar dat ding blijft toch niet in de uitstallkast liggen?

— Maak geen gekheid, amice, zei Raffles koeltjes. Natuurlijk laat men zulk een stuk niet in een uitstallkast liggen, zelfs al zijn de vensterruiten door zware rolluiken afgesloten. Het zal wel in een brandkast opgeborgen worden, maar dat zal voor de heren Fryer en Barton geen bezwaar opleveren als zij maar eenmaal binnen de vesting zijn.

Brand had enigszins verbaasd toegekeken.

— Ik zal het je uitlegen. Ik maak de diadeem na, met het valse stuk gaan wij samen naar de juwelierswinkel, en terwijl ik het personeel aan de praat houd, verwissel jij bliksemsnel de valse met de echte diadeem, waarbij ik volkomen op je wonderbaarlijke goochelaarstalenten vertrouw. Wij gaan met de

echte diadeem in onze zak weg en de waardige leden van de Bende der Raven mogen het valse stuk stelen.

— Nu is het, geloof ik, mijn beurt om het hoofd te schudden, riep Brand uit. Je hebt me zelf gezegd dat de diadeem voor het raam ligt; hoe zou het dan mogelijk zijn, dat ik dat ding verwissel tegen een ander, terwijl er een aantal mensen toekijken.

— Wij moeten natuurlijk onze tijd kiezen. Bijvoorbeeld tegen dat het donker wordt. Er moet trouwens licht in de winkel branden, anders zou het bedrog gauw uitkomen. Wij doen ons voor als twee rijke Amerikanen, kopen er desnoods het een of ander en verzoeken de diadeem van dichtbij te mogen zien. Over de bijzonderheden spreken wij nog wel nader.

Brand loosde een diepe zucht.

— Ik geloof nooit, dat het goed afloopt, bromde hij?

— Waarom niet?

— Omdat wij 99 van de 100 kansen tegen hebben.

— Dan zullen wij gebruik maken van de ene kans welke wij hebben, hernam Raffles bedaard.

— Maar de tijd dringt, Edward.

— Ongetwijfeld. Ik heb echter nog een groot aantal valse diamanten in het geheime laboratorium, en het zal niet veel moeite kosten daarmee het bewuste sieraad na te maken. Doe me het genoegen mijn drie fotografische opnamen te ontwikkelen en te vergroten, dan ga ik intussen alles voor onze grap in orde maken.

HOOFDSTUK V

EEN ONTMOETING IN HOTEL CECIL

De volgende namiddag waren de beide vrienden druk bezig met het voorbereiden van hun plan.

Zij bevonden zich in het geheime laboratorium, dat zich diep onder de grond van het park bevond, en bereikt kon worden door het grote tuinhuis. Naast het laboratorium was de grote werkplaats, waar Raffles omstreeks een jaar geleden, alleen geholpen door zijn trouwe chauffeur Henderson, de onderdelen van zijn wonderbare vliegmaschine in elkander had gezet.

Het laboratorium was een groot vertrek, met veel moeite des nachts in de bodem uitgegraven met wanden van gewapend beton.

Daar het daglicht er niet in kon doordringen, werd het verlicht door vier grote elektrische lampen.

De beide vrienden hadden zo snel en handig gewerkt dat de nagemaakte diadeem reeds bijna voltooid was.

Zij waren na hun thuiskomst, de vorige dag reeds 's ochtends, goed vermomd, naar de juwelierswinkel gegaan hadden er wat gekocht en zich de dia-

deem laten tonen.

Raffles had zelfs het kostbare stuk even in de handen mogen houden en had aldus de zwaarte ongeveer kunnen taxeren.

De stenen, van een bijzonder soort hard glas vervaardigd, waren reeds allen geslepen en gepolijst en schitterden in alle kleuren van de regenboog als echte diamanten.

Zij lagen op een lap zwart fluweel volgens hun grootte gerangschikt, gereed om in de gouden band te worden gevat.

Dit gedeelte van het werk had Brand ter hand genomen, die een voortreffelijk goudsmid was.

Bij hun werk hadden zij als voorbeeld de grote foto's, welke Brand naar de kleine opnamen gemaakt had, en die tot in bijzonderheden de vorm van de kroon weergaven.

— Vertel mij eens, Edward, waarom je eigenlijk zoveel haast met dat werk maakt, vroeg Brand terwijl hij zich het voorhoofd afwiste.

Raffles die bezig was met het smelten

van een klompje goud, waarmee de koperen kroon zou worden overtrokken, wendde zich om en vroeg:

— Heb je de ochtendbladen dan niet gelezen?

— Om je de waarheid te zeggen, heb ik wel wat anders te doen gehad.

— Als je ze gelezen had, zou je geweten hebben dat de diadeem nog maar vier dagen tentoongesteld blijft en dan naar de Safes der Engelse Bank wordt overgebracht, totdat een speciale koerier het sieraad komt halen, om het naar het Rijk van de Witte Olifant over te brengen.

— Zo... zo... dan zullen die heren Fryer en Barton zich ook wel mogen haasten.

— Dat zullen zij zeker. Zij hebben nog maar drie nachten voor zich en dan moet de slag geslagen zijn. En daar wij hen natuurlijk vóór moeten zijn, zo moeten wij ook wel hard werken.

Nog een paar uurtjes werk, en dan kunnen wij onze taak als gedaan beschouwen.

— Gedaan? vroeg Brand met een spottend lachje.

— Tenminste wat de hoofdzaak betreft; het moeilijkste is dan achter de rug.

— Het is maar een kwestie van opvatting, bromde Brand. Ik voor mij ben geneigd te denken, dat het moeilijkste dan eerst recht begint.

Raffles antwoordde niet op deze boutade, maar zette zijn arbeid onvermoeid voort, en twee uren later was de nagemaakte diadeem gereed.

Raffles nam het sieraad in de hand en bekeek het met voldoening.

— Bij daglicht, en als de juweliers ook maar enig wantrouwen mochten koesteren, zou het verschil misschien toch nog wel opvallen, zei hij, maar bij avondlicht zeker niet. De grootte, de vorm en de zwaarte komen volmaakt overeen met het echte ding.

— Het is een prachtstuk, riep Brand opgetogen uit.

— Het is niet kwaad, bevestigde Raffles, en ik geloof dat we wel een fijn dineetje in het Hotel Cecil verdiend hebben. Wij kunnen vanavond toch niets

meer doen, maar morgen wordt het menens.

Raffles sloot het nagemaakte sieraad in een kast weg en de beide vrienden gingen via de wenteltrap naar boven.

Het was omstreeks acht uur toen zij de grote eetzaal van het Hotel Cecil betraden.

Zij waren nauwelijks gezeten of Raffles stiet Brand bij de arm.

— Kijk daar eens, zei Raffles zacht, daar, tussen de beide pilaren, dat tafeltje met vier heren en twee dames.

— Ja, ik zie ze; ze schijnen tamelijk luidruchtig.

— Dat verwondert me niemandal, want twee van die heren zijn George Fryer en Herbert Barton, de zogenaamde uitvinders. Hun werk is blijkbaar voltooid en nu vieren zij de gelukkige afloop van hun mollenwerk.

Hij keek nog even naar de beide heren, die er nu heel anders uitzagen, dan toen zij ondergronds aan het werk waren, en die volstrekt geen acht op hem sloegen, omdat zij in Lord William Aberdeen zeker niet George Grover, de agent van het octrooibureau, herkendten, en gaf toen de kelner op, wat zij wilden eten.

Nadat hij een sigaret had opgestoken, zei Raffles zacht:

— Zij hebben minstens voor twintig pond opgegeten; het is duidelijk dat zij er vast van overtuigd zijn te zullen slagen. Ik zou hun gezicht wel eens willen zien als zij ontdekken, dat hun buit vals is.

— Het is jammer dat wij dat gezicht niet zullen kunnen zien, zei Brand lachend.

Raffles keek het blauwe rookwolkje na dat uit zijn sigaret omhoog kronkelde, en zei dat is nog zo zeker niet, amico.

— Wat bedoel je?

— Er is mij zoeven te binnen geschoten dat die heren wel eens voornemens konden zijn het niet te laten bij de diadeem, maar ook de vitrines eens zullen onderzoeken.

Welnu, het zou een onvergeeflijke fout van ons zijn als wij hen ongestoord er met de buit vandoor lieten gaan.

— Ik kan niets anders dan je gelijkgeven, zei Brand lachend, maar, zouden

zij geen hulptroepen in vuur brengen?

— Dat geloof ik haast niet; twee mannen zijn voor zulk een klusje meer dan voldoende. En als er toch meer mochten komen, welnu, dan zullen wij hen naar behoren ontvangen.

Raffles rekende af met de kelner, en een ogenblik later waren de beide vrienden weer op weg naar huis.

De Grote Onbekende sliep die nacht even rustig als altijd, maar Brand had geruime tijd nodig, de slaap te vatten.

Zoals gewoonlijk, was ook ditmaal Raffles weer het eerst op.

Brand vond hem aan de ontbijttafel, bezig met het lezen van de « Times ».

— Staat er iets bijzonders in? vroeg Brand nadat hij Raffles goede morgen had gewenst, en zich een kop thee had ingeschonken.

— Niets anders, dan dat de diadeem nog maar twee dagen ter bezichtiging zal worden gesteld, zodat wij ons zullen moeten haasten. Alles is toch gereed voor onze kleine grap?

— Als je de geplande onderneming 'n grap wilt noemen, ja, alles is in orde.

— Goed. Tegen de tijd, dat het licht wordt opgestoken komen we in actie.

— En wat doen wij, als je de diadeem in je bezit hebt?

— Onze vriend Courage een bezoek brengen.

— Om wat te doen? riep Brand verbaasd uit.

— Wel... natuurlijk om in zijn huis de terugkomst van de heren schatgravers af te wachten.

De twee vrienden beëindigden hun ontbijt onder het bespreken van de laatste bijzonderheden van hun onderneming.

Daarop lieten zij hun paarden zadelen en maakten een rit door het Hyde park.

Zij lunchten in een restaurant in de buurt en zochten daarna het geheime laboratorium op, waar Raffles de laatste hand legde aan de nagemaakte diadeem, die in het electrisch licht glansde en fonkelde, alsof het sieraad zoëven uit de handen van de juwelier was gekomen.

— En als het bedrog nu eens dadelijk

ontdekt wordt? vroeg Brand die zich allesbehalve gerust voelde.

— Dan is er nog een straatdeur, amice antwoordde Raffles kalm.

— Die kunnen zij misschien wel van de toonbank af, sluiten, zoals dat in meer juwelierszaken het geval is.

— Dan zijn er onze revolvers, die zelfs de best gesloten deuren kunnen openen. Heb je nog iets?

Brand schudde het hoofd.

— Ik zie wel dat er niets met je te beginnen is, zei hij half ernstig, half lachend.

— De zaak zal gedaan zijn voor je het weet, hernam Raffles en doe me nu het genoegen, mij een staaltje van je goochelkunst te geven.

Brand nam de diadeem uit de handen van Raffles aan en stak deze onder zijn wijde jas.

Raffles nam een voorwerp van zijn werktafel, dat in grootte en zwaarte ongeveer met de diadeem overeenkwam en deed vervolgens alsof hij met iemand in gesprek was, waarbij hij het voorwerp gedurende een ogenblik naast zich neer legde.

Dat korte ogenblik was voor Brand echter voldoende geweest, want toen Raffles zich bijna tegelijkertijd weer omwendde, was het voorwerp verdwenen en lag daarvoor in de plaats de nagemaakte diadeem.

Raffles liet een goedkeurend gebrom horen en klopte Brand op de schouder.

— Je bent een meester in de kunst, amice, zei hij opgewekt. Als wij niet meer weten hoe wij aan de kost moeten komen, kun je nog altijd je brood verdienen als goochelaar.

Hij overhandigde Brand de kroon, die deze onder zijn jas verborg.

De beide mannen begaven zich naar de eetzaal, waar Gaston, hun oude, getrouwe kamerbediende, reeds een eenvoudig maal had gereed gezet.

De schemering begon langzaam te vallen toen de beide vrienden onherkenbaar vermomd, en gekleed als twee Amerikaanse toeristen, hun huis door de kleine tuinpoort verlieten.

HOOFDSTUK VI

ONDERAARDSE GANG

Zodra zij de Cromwellstreet hadden bereikt, riep Raffles een taxi aan en gaf de chauffeur het adres van de firma Latham en Grundy op.

Een kwartier later stond de wagen voor de juwelierswinkel stil, waar het elektrische licht reeds brandde.

De diamanten diadeem fonkelde in volle glans in de etalage.

Raffles en Brand wierpen er nog een korte blik op; overtuigden zich dat de gelijkenis met hun eigen voortbrengsel verrassend was en traden daarop de winkel binnen.

Er bevonden zich daar vier personen, een der firmanten en drie winkelbedienden, waarvan er twee dicht bij de etalage zo'n beetje de wacht hielden bij de kostbare diadeem.

De heer Latham, een klein, dik mannetje met een vuurrood gelaat en een kaal hoofd, had de gewoonte voortdurend in zijn handen te wrijven als iemand die zich aanhoudend ergens over verheugt.

Hij kwam buigend op de beide bezoekers toe.

Raffles keek, over de man heen, de winkel eens rond en zei toen met een sterk Amerikaans accent:

— Ik wil een paar gouden sigarettenkokers zien en mijn vriend wil de diadeem in de etalage wel graag eens van nabij bekijken.

— Met het grootste genoegen, mijnheer, antwoordde Latham, zich tot twee bedienden wendend, hen verzoekend de diadeem uit de uitstallkast te nemen, terwijl een der bedienden reeds een der glazen kasten had geopend en er een grote doos met een aantal sigarettenkokers, aanstekers en dergelijke had uitgenomen, welke hij voor Raffles op de toonbank plaatste.

Bijna tegelijkertijd kwam een der andere bedienden met de diadeem aan, en gaf hem het kostbare stuk in handen.

Raffles wierp er nauwelijks een blik

op, hij zag echter dat de bediende vlak voor Brand bleef staan, blijkbaar in afwachting dat hij de diadeem weer op zijn plaats kon leggen, liet hij met opzet een der hem getoonde voorwerpen vallen, welke hij reeds in de hand hield.

De bediende bukte zich gediensstig om het op te rapen.

Met weergalozе behendigheid en vlugheid maakte Brand van dit ogenblik gebruik om de diadeem voor de zijne te verwisselen.

Toen de bediende zich weer had opgericht en het gevallen voorwerp op de lap zwart fluweel had teruggelegd, zag hij hoe de gewaande Amerikaan vol aandacht de diadeem bekeek, zonder het geringste vermoeden ervan te hebben dat deze vals was.

De verwisseling was door geen der andere personen opgemerkt, daar Latham en de tweede bediende zich occupeerden met een plateau ringen uit de kast te nemen.

Brand bekeek de diadeem nog een poos van alle kanten en gaf het sieraad toen terug met een woord van dank.

De bediende nam het stuk uit de handen van Brand aan en legde het behoedzaam weer op zijn plaats in de etalage.

Raffles zocht op zijn gemak een zilveren aansteker uit, betaalde met een bankbiljet van honderd dollar, waarna de beide vrienden de winkel verlieten, nadat zij de juwelier voor zijn welwillendheid bedankt hadden.

Zonder zich te overhaasten, riepen zij opnieuw een taxi aan en lieten zich naar de Cromwellstreet terugbrengen.

Aan het begin van de straat stapten zij uit en gingen verder te voet, naar de kleine tuindeur.

Zodra zij zich in de werkkamer van Raffles bevonden, waar zich ook de geheime kluis bevond, die in de muur was verborgen, haalde Brand de diadeem onder zijn mantel te voorschijn, en overhandigde het stuk aan Raffles,

die het langdurig bekeek.

— Een prachtig stuk juwelierswerk, mompelde de Grote Onbekende vol bewondering. Het is van het zuiverste goud en dat niet alleen, maar het is prachtig gedreven, het model is onberispelijk en de diamanten zijn er door een meesterhand ingezet. Ik vind het eigenlijk zonde het goud te versmelten en de stenen er uit te halen. Ik zal er dan ook voorlopig mee wachten.

Raffles opende de deur van de kluis en legde er de diadeem in.

— Ik zou de gezichten willen zien van Fryer en Barton als zij het koperen vod willen gaan smelten en de stenen zullen trachten te verkopen.

— O, zo lang behoeven zij niet eens te wachten, om te zien dat zij bedrogen zijn, zei Raffles lachend. Er bevinden zich bij de bende verscheidene deskundigen, die onmiddellijk zullen zien dat het ding waardeloos is.

Hij raadpleegde zijn polshorloge en vervolgde:

— Het is nu half tien, wij hebben dus nog ruim de tijd om de tweede helft van het programma af te werken.

— Hecht je bepaald aan die tweede helft? vroeg Brand.

— O ja, beslist, antwoordde Raffles lachend.

— Als wij het noodlot maar niet verzoeken, zei Brand. Ik weet niet wat het is, maar een voorgevoel zegt mij, dat die helft niet zo gemakkelijk zal verlopen als de eerste.

— Dan zullen wij eens zien, of dat voorgevoel bewaarheid wordt, was alles wat Raffles repliceerde.

Hij drukte de deur van de geheime kluis zorgvuldig dicht en zei:

— Het wordt langzamerhand tijd, dat wij naar onze vriend Courage gaan om hem op de hoogte te stellen van onze plannen.

— Als hij maar niet mee op jacht wil gaan.

— Ik zal hem wel zulk een heilige schrik voor de bandieten inboezemen dat hij er zelfs niet aan zal denken, zei Raffles schouderophalend. Ga maar mee.

Het tweetal verliet opnieuw en langs

dezelfde weg het huis, nadat zij zich in hun slaapkamer in een andere gedaante hadden gestoken, daar het niet onmogelijk was, dat de verwisseling in de juwelierswinkel tegen het sluitingsuur toch nog ontdekt was en men daar op zijn hoede was.

Die voorzorg bleek echter al gauw overbodig te zijn, want toen zij omstreeks half elf in de Regentstreet kwamen, was daar alles volkomen rustig.

Het licht in de juwelierswinkel was gedoofd, op een kleine elektrische lamp na, de zware rolluiken met het kleine kijkgaatje er in voor de patrouillerende politieagent waren neengelaten.

Raffles en Brand traden op de deur van het pension Courage toe, zorg dragende dat zij de vensters van het vertrek, waarin Fryer en Barton hun werkzaamheden verricht hadden, niet passeerden.

Raffles belde aan.

Na enige tijd werd de deur langzaam op een kier geopend, en achter die kier werd het gelaat van Arthur Courage zichtbaar.

— Wat wenst gij, en wie zijt gij? vroeg deze achtendochtig.

— Politie, fluisterde Raffles. Ik ben uw vriend de detective en ik heb u groot nieuws mede te delen. Laat ons gauw binnen. Dit is een collega van me. Jack, laat je penning eens aan mijnheer zien.

Brand sloeg de lapel van zijn jas om, waaronder zich het onderscheidingsteken van de Londense detectives bevond.

Geheel gerustgesteld opende de kamerverhuurder de deur verder.

— Kom binnen, heren, riep hij joviaal uit.

— Niet zo hard praten, fluisterde Raffles terwijl de beide vrienden binnenkwamen.

De kamerverhuurder keek hem enigszins verschrikt aan, en zijn stem klonk heel wat zachter toen hij vroeg:

— Waarom? Wat is er aan de hand?

— Dat zal ik u aanstonds zeggen, Mr. Courage, kunnen wij even van de spreekkamer gebruik maken?

— Natuurlijk, antwoordde Courage, die hoe langer hoe ongeruster bleek te

worden.

Hij opende de deur van het kleine vertrek, schoof de gordijnen voor de ramen dicht en knipte het electriche licht aan.

Raffles sloot zongvuldig de deur, en wendde zich tot de kamerverhuurder met de vraag:

— Hebt gij vandaag nog iets bijzonders aan de beide zogenaamde uitvinders ontdekt?

— Zogenaamd, zegt gij mijnheer? vroeg de kamerverhuurder verwonderd.

— Ja, zogenaamd, want zij zijn evenmin als u en ik uitvinders, maar wees nu zo goed op mijn vraag te antwoorden.

— Ik heb ze vandaag bijna de hele dag niet gezien en ook gisteren zijn zij, na twee uur in de namiddag uitgegaan en pas laat in de nacht teruggekeerd.

— Zijt gij in hun kamer geweest?

— Neen, daar heb ik zelfs geen ogenblik aan gedacht, riep Courage verschrikt uit. Om de waarheid te zeggen, ben ik een beetje bang voor die mannen. Wat voeren zij toch in hun schild, mijnheer?

Raffles boog zich naar de kamerverhuurder over en liet zijn stem nog meer dalen.

— Het zijn heel gewone inbrekers, Mr. Courage zei hij.

De kamerverhuurder onderdrukte slechts met moeite een kreet van schrik.

— Goede hemel, hijgde hij, willen zij mij bestelen?

— Niet u, Mr. Courage, maar iemand anders. Zij hebben vanuit uw woning een gang gegraven naar...

— Maar dat kan dan alleen maar naar de juweliërszaak van Latham en Grundy zijn geweest, zei de kamerverhuurder met trillende lippen en bleek gelaat. O, ik heb het altijd wel gedacht. Ik heb die kerels altijd gewantrouwd. Dat inspecteur Baxter het niet onmiddellijk heeft ingezien, is mij een raadsel.

Raffles hield kalm de hand op om deze woordenstroom te stuiten.

— Waarde heer, met deze jeremiades komen wij niet verder. Ik heb juist aan inspecteur Baxter verlof gevraagd om

de zaak te mogen onderzoeken en hij heeft mij daartoe toestemming gegeven. Ik wil nu slechts van u weten of gij mij wilt helpen?

— Is dat... moet dat... zou dat volstrekt noodzakelijk zijn, mijnheer, stotterende hij.

— Absoluut noodzakelijk is het niet, zei Raffles glimlachend. Gij behoeft niets anders te doen dan de wacht te houden en te zorgen dat wij niet overvallen worden.

— Overvallen? Wat wilt gij dan doen? vroeg Courage angstig.

— Vraagt gij dat nog? Wij zullen doen wat onze plicht is: de twee bandieten in hun verblijf opzoeken en hen arresteren.

— Alleen met u tweeën? vroeg Courage met een angstige verwondering in zijn stem.

— Alleen met ons tweeën? antwoordde Raffles lachend. Maar vertel mij nu eerst eens of die twee mooie jongens thuis zijn?

— Zij zijn omstreeks twee uur teruggekomen.

Raffles wierp een blik op zijn polshorloge en vervolgde half binnensmonds:

— Het is al laat: zij zijn waarschijnlijk reeds aan 't werk gegaan. Hij stond op en gaf Brand een wenk.

— Mijnheer Courage, zei hij, van u verwacht ik niets anders dan een weinig oplettendheid. Gij moet ons direct komen zeggen als er misschien in onze rug gevaar zou kunnen dreigen.

Raffles bekeek de sleutel, die hij uit zijn zak had gehaald, nam een klein spanen doosje, dat met vaseline gevuld was en doopte er de baard van de sleutel in.

— Hoe minder gerucht we maken, hoe beter, zei hij. Kom Jack, het wordt tijd. Blijf gij hier Mr. Courage, draai het licht uit, en houd, wat ik u verzoeken mag, door de geopende deur een oogje in het zeil.

— Kan het licht daarbij niet aanblijven? mijnheer, vroeg de kamerverhuurder. Ik kan niets onderscheiden in het donker.

Raffles haalde de schouders op.

— Als gij met een open deur in een helder verlichte kamer wilt zitten, dan

kunnen wij onze onderneming gerust opgeven, want dan zullen de twee bandieten waarschijnlijk licht zien en argwaan krijgen.

— Wat denkt u dan van een carbidietslantaarn, mijnheer?

— Dat klinkt al wat beter, zei Raffles. Maar nu is het hoog tijd om aan het werk te gaan.

Hij drukte Courage nogmaals op het hart goed te letten op alles wat van de voorkant van het huis mocht gebeuren en slopen toen op hun tenen naar de deur.

Raffles bukte zich en wierp een blik door het sleutelgat.

— Kun je wat zien? vroeg Brand fluisterend.

— Een heel flauw lichtschijnsel, antwoordde Raffles. Dat is alles, ze zijn zeker al aan het werk.

Hij stak de sleutel in het slot, dat hij, dank zij de vaseline, zonder enig gerucht kon openen.

Brand en Raffles gingen het vertrek van de gewaande uitvinders binnen.

De gordijnen voor de ramen waren dicht. Het was donker, maar onder de reet van de tussendeur was een flauw schijnsel zichtbaar.

Raffles ontstak zijn elektrische zaklantaarn en bij het licht daarvan kon nu ook Brand de inrichting van het vertrek in ogenschouw nemen.

Op een van de tafels stond een groot open valies, dat geheel ledig was.

Raffles wierp Brand een veelbetekenende blik toe.

— Dat is zeker bestemd om er de buit in te vervoeren, fluisterde hij.

Hij ging nu naar de tussendeur toe en stak zijn hand naar de kruk uit.

Plotseling echter trok hij zijn hand terug en mompelde:

— Het zijn slimme schavuiten: de deur staat met een elektrisch alarmsignaal in verband.

Hij nam een kleine tas uit zijn zak, opende deze en nam er een schaar, met zeer lange handvatsels en kromme platte beken uit.

Hij schoof het instrument zonder moeite onder de reet van de deur en knipte behendig de elektrische draad

door.

Daarna richtte hij zich weer op en draaide voorzichtig de kruk van de deur om.

De twee vrienden bevonden zich nu in de slaapkamer van de beide bandieten.

De kamer was flauw verlicht door de weerkaatsing van het licht ener elektrische lamp, die zich ergens onder de grond moest bevinden.

Het vloerkleed was omgeslagen en in het midden van de vloer gaapte een vierkant gat.

Het luik, dat overdag het gat had moeten sluiten, stond tegen een der bedden.

Raffles wierp Brand een knipoogje toe.

Hij bracht zijn mond zo dicht mogelijk bij het oor van zijn metgezel en fluisterde:

— Degelijk werk. Hier is zeker een ingenieur aan het werk geweest.

Brand bukte zich over het gat heen, en zag, dat de tunnel, die er op uitliep, nauwelijks groot genoeg was om er zich kruipend een weg doorheen te banen.

In het begin van deze tunnel, hing een elektrisch lampje.

Het was doodstil in het vertrek.

Blijkbaar waren de bandieten reeds aan het werk in de juweliërswinkel.

— Zullen wij hen achter nagaan? vroeg Brand fluisterend.

— Waarom zouden wij dat doen? Waarom zouden wij onze kleren vuil maken? Wij hebben niets anders te doen dan rustig af te wachten tot de heren terugkomen en hen vervolgens van hun buit te ontlasten. Ik wil echter wel eens zien of ik van hier het einde van de tunnel in het oog kan krijgen.

Raffles liet zich voorzichtig in het gat zakken en bukte zich, nadat hij door de tunnel heen kon zien.

Na een paar minuten klom hij weer uit het gat.

— Het is beslist ingenieurswerk, fluisterde hij. De tunnel is zo recht als een kaars. Aan het andere einde brandt ook een lamp. Ik meende zelfs enig gerucht te horen.

De beide vrienden hadden hun revol-

vers getrokken en retireerden tot achter een der bedden, zodat zij niet gezien zouden worden voor het nodig was.

Het duurde lang voor hun geduld belood werd.

Toen vernam het scherpe oor van Raffles enig gerucht, dat naderbij kwam.

Hij stootte Brand aan.

— Daar komen zij aan, fluisterde hij. Opgepast, en denk er om, dat geen van de twee mag ontkomen.

Het gerucht kwam naderbij.

Toen verscheen er een hoofd, gevolgd door een paar armen boven het gat en even later stond er een man in de kamer.

Hij bleef staan in afwachtende houding en stak toen een tweede man de hand toe, die zich op zijn beurt naar boven werkte.

Maar nog voor de eerste der beide mannen verschenen was, was er met dof geluid iets op de vloer neer gezet, de zak waarin zich de buit bevond.

Een der mannen kwam het luik halen en dekte hiermee het gat toe.

De tweede drukte de schakelaar van het electrisch licht omhoog, en op hetzelfde ogenblik, dat de lampen begonnen te gloeien, sprong Raffles met opgeheven revolver te voorschijn en klonk zijn scherpe en bevelende stem:

— Handen omhoog.

De beide bandieten slaakten een kreet van woede.

Maar toen zij ook Brand te voorschijn zagen komen, eveneens met een revolver gewapend, begrepen zij wel dat iedere tegenstand nutteloos was.

Terwijl Raffles hen in bedwang hield,

nam Brand vlug de zak op, schoof deze in een hoek en boeide hen vervolgens.

Dit alles was zó vlug in zijn werk gegaan, dat de twee bandieten ternauwernood de tijd hadden, van hun verbazing en woede te bekomen.

Raffles stak zijn revolver op en kwam wat naderbij.

Hij bekeek de twee kerels van top tot teen en stelde vast:

— Het is zoals ik dacht; het zijn twee leden van de bende der Raven. En ik moet zeggen, dat zij niet tot de domsten behoren, want hun werk hier in huis was niet dat van de eersten de besten. Mijn hulde, mijne heren.

De bandieten keken elkander en daarna Raffles verstomd aan.

Toen zei een hunner met een grijns-lach:

— Voor iemand van de politie voert gij een zonderlinge taal, mijnheer. Het is voor het eerst, dat mij een detective in mijn gezicht heeft gezegd, dat mijn werk zo goed was.

— Zeg eens, riep Raffles verontwaardigd uit, gij doet mij toch de schande niet aan, mij voor een lid van Scotland Yard aan te zien?

Wederom wisselden de twee bandieten een snelle blik met elkander, maar thans flikkerde er haat en vrees tegelijk in hun ogen.

— Ben jij niet van de politie? vroeg een der gevangenen hees. Wie ben je dan?

— Vraag je dat nog? bromde zijn makker. Wel, man, het kan niemand anders zijn dan John Raffles.

HOOFDSTUK VII

TUSSEN TWEE VUREN

Raffles nam met een hoofs gebaar zijn hoed af.

— Je slaat de spijker op zijn kop, broer, zei hij. Ik geef jullie echter de verzekering, dat dit in dit geval niet veel verandering zal brengen. Ik heb gloedend het land aan alles wat met de

Bende der Raven in verband staat, misschien omdat niet alleen jullie chef, maar een aantal van jullie kameraden mij een paar maal, enkele zeer onaangename ogenblikken hebben bezorgd.

De twee bandieten keken Raffles en Brand met een blik vol haat en machte-

loze woede an.

— Wat gaat er met ons gebeuren? vroeg de eerste.

— Dat zul je wel zien, als het zo ver is, antwoordde Raffles koel. Ik wil nu eerst eens nagaan, of het werk goed gedaan is, en of het voor mij de moeite waard is, de vruchten te plukken van jullie nachtelijke arbeid in de winkel van de firma Latham en Grundy.

Onder het spreken had Raffles de zak naar zich toegehaald, welke de eerste der bandieten op de vloer had getild, alvorens uit het gat te klimmen.

Raffles nam de vrij grote zak op en bemerkte, dat deze tamelijk zwaar was.

Hij maakte het touw los, waarmee de zak was dichtgebonden en nam er achtereenvolgens een aantal kostbare halssnoeren, een grote hoeveelheid fraaie ringen, oorhangers, armbanden, en ten slotte de diamanten diadeem uit.

Hij knikte een paar maal goedkeurend met het hoofd.

— Uitnemend werk, mijne heren, zei hij eindelijk. Mijn compliment. Het is een kleine, maar zeer kostbare verzameling, door kenners en bekwame vaklieden bijeengebracht.

De diadeem vooral is een prachtstuk. Mijn hulde. Jullie zijn concurrenten, maar ik wil jullie toch mijn oprechte lof niet onthouden. Vlug en goed gewerkt. Het doet mij bijna leed, dat ik jullie van al dat moois zal moeten beroven. Of neen. Niet van alles. Die diadeem is mij te gevaarlijk. Ik zie geen kans, mij daarvan behoorlijk te ontdoen. De diamanten zullen wel bekend en omschreven zijn. Dat ding mogen jullie dus behouden. Maar de rest... Charles, wees zo goed en reik mij dat valies eens aan. Dank je. Het is uitstekend geschikt, om er de buit in te vervoeren, waarvoor wij niet meer moeite hebben gedaan, dan eens te komen kijken of hier ook zaken te doen waren met het octrooibureau.

De beide bandieten zwegen, want zij begrepen nu, dat zij op sluwe wijze bedrogen waren, en dat de gewaande agent van het octrooibureau, die zij eigenlijk nooit goed vertrouwd hadden, maar wiens bedoelingen zij toch niet hadden kunnen raden, niemand anders was ge-

weest dan John Raffles, de doodsvijand van hun chef.

Raffles en Brand waren intussen begonnen de kostbare voorwerpen uit de zak over te pakken in het lederen valies.

De twee bandieten keken zwijgend en machteloos toe.

Plotseling ging ergens in het vertrek een bel aan het rinkelen.

Raffles had de blik opgevangen, die een der bandieten onwillekeurig in de richting van een kleine muurkast wierp.

Raffles trad er snel op toe en opende het.

Het bevatte een telefoontoestel.

Hij nam de hoorn van de haak en luisterde.

Brand hield de twee bandieten in het oog.

Toen hoorde hij Raffles zeggen:

— Met wie? De chef? Ja, wij hebben zoëven de buit binnengehaald en komen zo gauw mogelijk. Nog even geduld. Zeg, beroerling, houd je voeten bij je.

Deze laatste, niet voor de chef bedoelde uitroep gold een der bandieten, die met een snelle beweging, zijn voet had uitgestoken en met kracht tegen de enkel van Raffles had geschopt.

Raffles begreep direct, maar toch helaas, te laat, dat hij een onvoorzichtigheid had begaan.

Hij hoorde de spreker aan de andere kant van de lijn een uitroep slaken en dadelijk daarop de verbinding verbreken.

Raffles zei niets en hervatte zijn werk.

— Wij moeten ons haasten, Charles, zei hij. Ik vrees, dat ik zoëven een onhandigheid heb begaan. De waardige chef van deze heren heeft ongetwijfeld achterdocht opgevat, toen hij zo eensklaps mijn veranderde stem hoorde en mijn woedenide uitval. Maar je ziet wel, dat wij met ware werktuigkundigen te doen hebben? Het toestel is direct met het hoofdkwartier der bende verbonden.

De kostbaarheden waren nu alle in de tas gepakt en Raffles gespte deze dicht, terwijl hij op het luik in de vloer stond.

Plotseling uitte hij een gesmoorde kreet.

— Wat is er? vroeg Brand ongerust.

— Er is iemand in de tunnel, antwoordde Raffles met beslistheid.

Het luik onder zijn voeten werd een weinig en blijkbaar met de grootste moeite opgetild, en door de smalle reet die ontstond, werd het licht van een elektrische lantaarn zichtbaar.

— Kom naast me staan, Charles, zei Raffles, anders word ik er aanstonds afgeworpen.

Brand plaatste zich bij zijn vriend op het luik.

Maar hij stond er nog niet met beide voeten op, of er klonk een revolvershot.

De kogel doorboorde het hout van het dunne luik en vloog rakelings langs Raffles, om zich ten slotte in het plafond te verdwijnen.

— Alle duivels. Het begint in letterlijke zin warm te worden onder onze voeten, riep Raffles uit.

Hij keek naar de beide bandieten en zag een uitdrukking van grote schrik op hun gezichten.

Daar beneden waren dus blijkbaar geen handlangers van de twee leden der bande.

— In naam der wet, riep een onderaardse stem, welke hij aanstonds herkende als die van Sullivan, de bekende detective van Scotland Yard. In naam der wet, doe open.

Weer een ruk aan het luik.

— Het wordt menens, zei Raffles, terwijl hij van het luik sprong en de tas greep. Gauw, Charles, wij hebben geen tijd te verliezen.

Met een paar sprongen waren de twee mannen bij de deur, juist toen het luik werd opengegooid en het hoofd van de detective boven het gat uitkwam.

Raffles en Brand snelden door de voorkamer naar de gangdeur, rukten deze open en draaiden de sleutel van buiten in het slot om.

Het was geen seconde te vroeg.

Een paar stevige vuisten bonkten op het paneel en een krachtige stem riep:

— Doe dadelijk open.

— Het spijt mij, maar ik heb geen tijd te verliezen, inspecteur Sullivan, riep Raffles spottend terug.

Maar ineens ging de deur van de kleine spreekkamer verder open en bevend, met zijn rijwiellantaarn in de hand, verscheen de kamerverhuurder op de drempel.

— Wat gebeurt er toch, mijnheer? vroeg hij angstig. Ik hoor schieten en schreeuwen en begrijp niet wat er in mijn huis voorvalt. Hebt gij de bandieten kunnen vinden? Hebt gij ze gearresteerd?

— Zij zijn daar binnen, antwoordde Raffles, terwijl hij op de deur aan de overzijde wees. Er waren er vijf. Ik heb hen opgesloten, en moet eerst versterking halen. Blijf hier de wacht houden, Mr. Courage.

De arme kamerverhuurder meende het te besterven.

— Vijf. Zijn het er vijf? riep hij, trillend als een espenblad. En moet ik die legermacht helemaal alleen bedwingen, tot gij versterking gehaald hebt? Daar komt geen spat van terecht.

Met deze woorden snelde Mr. Courage als zat de duivel hem op de hielen, weer naar de spreekkamer, en wierp de deur achter zich dicht.

Raffles en Brand verloren geen tijd, met de man tot andere gedachten te brengen.

Zij begrepen, dat hun vrijheid op het spel stond.

Bovendien zouden aanstonds de overige bewoners van het huis wakker worden door het lawaai, en wat er dan zou gebeuren, was niet moeilijk te raden.

Raffles en Brand snelden dus naar de straatdeur.

— Zouden er geen agenten op wacht staan? riep Brand nog.

— Dat moeten wij er op wagen, antwoordde Raffles. Daarenboven zullen die zeker niet voor dit huis staan, maar voór dat van de juweliërswinkel, omdat zij niet weten, wat er in de tunnel is vorgevallen.

Raffles wilde de deur openen, maar trok ineens zijn hand terug en luisterde.

— Wat is er? vroeg Brand ongerust.

— Ik hoor een auto, die voor de deur heeft gestopt.

Hij wierp een blik door het kleine luik dat zich in het midden van het deur-

paneel bevond.

— Alle duivels riep hij uit. Het begint te spannen. Daar zijn de handlangers van onze vrienden de uitvindders. Zij zijn minstens met hun zessen. Wij zitten tussen twee vuren.

Het gebeuk op de deur werd steeds heviger.

Het volgende ogenblik werd er aan de bel getrokken.

De deur van de spreekkamer werd geopend en het bleek gelaat van Courage verscheen.

Hij keek even om zich heen en kreeg tegen de beide mannen in het oog.

— Daar wordt gebeld, heren, zal hij op hese toon.

— Ja, ik hoorde iets dergelijks, merkte Raffles droog op.

— Het is misschien de politie. Zou ik niet opendoen?

— In geen geval, antwoordde Raffles haastig. Ten minste nu nog niet.

— Maar wie timmeren daar toch als bezetenen op die deur, mijnheer? riep de kamerverhuurder verschrift uit. Zij zullen aanstonds het paneel stuk slaan.

— Reken maar, antwoordde Raffles kalm. Over een paar minuten is het zo ver. Kom collega, zo wendde hij zich tot Brand. Het wordt tijd om er van door te gaan.

Brand keek zwijgend naar de staande deur.

— Neen, niet daar door, riep Raffles. Er staan zes gewapende bandieten klaar.

De kamerverhuurder werd zo bleek als een lijk en liet een gesmoorde kreet horen.

— Wat willen zij toch van ons? riep hij uit. Ik ga morgen een klacht indienen bij de officier van justitie.

Met snelle sprongen snelden Raffles en Brand de trap op, juist toen voor de tweede maal werd gebeld, en de deur van de kamer scheen te zullen bezwijken.

Courage bleef alleen achter met ten berge gerezen haren en knikkende knieën.

Hij ging naar de huisdeur en wierp een schuwe blik door het luikje.

Op de stoep stond een viertal man-

nen, in de auto bevonden er zich twee, terwijl er nog een achter het stuurwiel zat.

Er verscheen een gelaat voor het glas van het luikje.

Courage vatte moed.

— Het moeten bepaald politieagenten zijn, mompelde hij die door inspecteur Baxter zijn gezonden, om de twee detectives te helpen. Ik zal de deur openen.

Hij voegde de daad bij het woord en de mannen drongen binnen.

Het volgende ogenblik was de ongelukkige kamerverhuurder overrompeld en machteloos gemaakt, voor hij nog een woord had kunnen uitbrengen of een kreet had kunnen slaken.

Hij werd gebonden en vier mannen sleurden hem naar de spreekkamer. Zij schenen het huis uitstekend te kennen en deden de deur op slot.

Nauwelijks echter hadden zij dit gedaan, of aan de overzijde van de gang vloog de deur met luid gekraak aan stukken en vier mannen stormden de gang binnen, op de voet gevolgd door drie anderen, allen met de revolver in de vuist.

De bandieten slaakten een gebrul van woede, maar zagen dadelijk in, dat het nutteloos zou zijn, tegen de overmacht te gaan vechten, en retireerden overhaast.

Zij renden naar de voordeur en op de geparkeerde auto toe.

Inspecteur Sullivan was echter niet van zins de strijd gewonnen te geven.

Zijn revolver knalde en een der bandieten stortte ter aarde.

De overigen wisten in de auto te komen, die dadelijk wegreed.

Sullivan ging het huis weer binnen.

Zijn vuisten waren gebald en zijn ademhaling ging zwaar.

Eensklaps kreeg de jonge detective de deur van de spreekkamer in het oog.

— Wat is dat voor een kamer? vroeg hij aan een der agenten.

— 't Is, geloof ik, een kleine spreekkamer, inspecteur, antwoordde de man.

— Er op af, beval Sullivan op gedempte toon. En bij de minste verdachte beweging schiet je. Hij zal mij niet nog eens ontkomen.

HOOFDSTUK VIII

REDDENDE TELEFOONPAAL

Sullivan bonsde met zijn vuist op de deur en riep op bevelende toon:

— In naam der wet, doe open.

Daarbinnen liet zich een benauwd gekerm hooren.

— Doe open, herhaalde Sullivan met stemverheffing. Je zult me toch niet ontsnappen.

De deur werd geopend en er viel een man voor Sullivan op de knieën, die met bijna onverstaanbare stem stotterde.

— Genade, mijnheer. Ik ben onschuldig. Ik heb niets gedaan.

Inspecteur Sullivan deinsde achteruit, en zei:

— Dat is zowaar Mr. Courage in persoon, als ik mij niet vergis. Sta op, mijnheer. Gij hebt van ons niets te vrezen. Wij zijn van de politie.

— Weet gij het zeker? vroeg Courage, met bevende stem.

— Heel zeker, mijnheer, antwoordde Sullivan lachend. Maar er is nu geen tijd om grapjes te maken. Gij moet ons inlichten over hetgeen er gebeurd is.

— Maar ik weet niets, mijnheer, riep de ongelukkige kamerverhuurder wanhopig uit.

— Weet gij niets? vroeg Sullivan verbaasd. Gij moet toch Raffles en zijn assistent hier hebben gezien.

Sullivan wees op de deur van het tegenoverliggende vertrek, die in splinters aan de hengsels hing.

— Uit... uit... d-die deur, mijnheer? vroeg Courage stotterend, zich aan de deurpost vastgrijpend. Waren Raffles, de Grote Onbekende en zijn assistent daar?

— Waar anders? riep Sullivan ongeduldig uit. Gij moet hen gezien hebben.

— Maar, mijnheer, zei de kamerverhuurder, dat kan Raffles onmogelijk geweest zijn. Het waren twee van uw collega's van Scotland Yard, die hier op twee van mijn huurders, die hij wantrouwde, waren afgekomen.

Sullivan legde zijn hand op de schou-

der van de kamerverhuurder en zei half spottend, half medelijdend:

— Mr. Courage, ik neem het u niet kwalijk, dat gij er in zijt gelopen. Raffles heeft wel meer mensen op een dwaalspoor gebracht. Die twee zogenaamde detectives waren niemand anders dan de Grote Onbekende en zijn medeplichtige, die al even geheimzinnig is als zijn vriend.

Met een kermende zucht wankelde de arme Courage zijn kamer binnen en liet zich op een stoel neervallen.

— Dat overleef ik niet, riep hij op gesmoorde toon. Ik word nog gek. Ik begrijp er niets van. Ik...

— Dat doet er ook niets toe, Mr. Courage, zei Sullivan. Gij kunt uw vergissing echter weer goed maken als gij ons vertelt waar gij de twee mannen voor de laatste maal gezien hebt.

— Het laatste wat ik van hen gezien heb, was toen zij de trap opsnelen, mijnheer, antwoordde Courage.

— Hoelang is dat ongeveer geleden?

— Hoogstens vijf minuten.

— Vooruit dan maar, beval Sullivan, als hij hier in huis is, kan hij ons niet ontsnappen. En als hij het dak bereikt heeft...?

Hij viel zich zelf in de reden en vroeg:

— Hebt gij hier een telefoon?

— Ja zeker, mijnheer, in de spreekkamer.

Sullivan duwde de kamerverhuurder opzij en trad op het toestel toe, om hoofdinspecteur Baxter op te bellen.

De kamerverhuurder, die in zijn angst zo dicht mogelijk bij de detective bleef, hoorde hoe deze in enkele woorden de toestand uiteenzette en daarop om versterking vroeg.

— Ik moet minstens een stuk of twintig, dertig man hebben, inspecteur, om het blok huizen te kunnen afzetten.

Hij hing de hoorn weer aan de haak en richtte zich tot de agenten met de woorden:

— Jullie hebben mijn bevelen. Aarzel niet om van een wapen gebruik te maken, want hij zal zich misschien als een wanhopige verwenen. Ik blijf hier met de brigadier in de vestibule om een mogelijke vlucht te beletten.

De acht agenten snelden de trap op en waren spoedig uit het gezicht verdwenen.

Daarop wendde Sullivan zich tot de kamerverhuurder met de woorden:

— En nu zal ik u moeten verzoeken, Mr. Courage, om in alle kamers licht te maken, vooral in de gangen en uw huurders, die misschien door het rumoer wakker zijn geworden aan te manen zich kalm weer ter ruste te begeven.

— Moet ik dat geheel alleen doen, mijnheer? vroeg de kamerverhuurder over al zijn leden bibberend.

— Er zal niets anders opzitten, Mr. Courage, zei hij, terwijl hij de wenkbrauwen fronste. Ik ga nu even een bezoek brengen aan de twee verdachten, die ik in gindse kamer heb aangetroffen.

Met deze woorden trad Sullivan de kamer binnen, om de beide mannen te ondervragen, die door Raffles en zijn vriend krijgsgevangen waren gemaakt, terwijl de brigadier met de revolver in de vuist bij de straatdeur de wacht bleef houden, en de huiseigenaar wel genoodzaakt was om in zijn eentje overal licht te maken.

Terwijl hij daarmee bezig was kwam Courage hier en daar een paar agenten tegen, die als jachthonden liepen rond te snuffelen en reeds verscheidene kamers hadden doorzocht ondanks de protesten van de bewoners, die voor het merendeel waren gekleed in een kostuum, dat niet op dergelijke bezoeken was ingericht.

.....

Waar waren inmiddels Raffles en Brand gebleven?

Zij waren de trappen opgesneld in de veronderstelling, dat zij waarschijnlijk op de zolder de meeste kans hadden, te kunnen ontsnappen.

In no time stonden zij op een grote zolder, waarop enige deuren uitkwamen, hetgeen te zien was bij het flikkerend licht van een kaarslantaarn, die aan een

der schraagbalken was opgehangen.

Het was hier doodstil.

Klaarblijkelijk hadden de mensen die hier sliepen, als er tenminste iemand sliep, niets gehoord van het schieten en het stemmenrumoer beneden.

Raffles opende het zolderraam en wierp een blik naar buiten.

Raffles krabde zich achter de oren.

— Dat ziet er niet fraal uit, bromde hij. Het is een hoog huis en bovendien hebben wij geen touw of iets dergelijks bij ons.

— Kunnen we niet op een of andere manier op het dak komen? vroeg Brand.

Raffles draaide zich half om en wierp een blik naar boven.

— Misschien wel, bromde hij, maar het is niet zonder gevaar. Er is geen goot onder het raam en we zullen geen steun voor onze voeten hebben.

— Maar we moeten erop, Edward, fluisterde Brand. Wij kunnen niet naar beneden, want daar zouden we regelrecht in de armen van de politie lopen. Zij zijn, geloof ik wel met zijn tien.

Raffles had even nagedacht, en greep Brand bij de arm.

— Luister eens goed, zei hij met gesmoorde stem: Hoor je niets?

— Ja, voetstappen op de trap.

— De jacht is begonnen, fluisterde Raffles grimmig. Maar ze hebben ons nog niet.

Hij wierp een blik om zich heen.

Toen liep hij vlug als een kat op een deur toe en draaide behoedzaam aan de kruk.

— Wat ga je doen? fluisterde Brand verschrikt. Als daar eens iemand was.

— Dat moeten wij er op wagen, antwoordde Raffles, wij kunnen niet op het dak komen en ook niet meer naar beneden en hebben dus geen keus.

Langzaam en onhoorbaar ging de deur open, hij trad binnen en hij ontstak zijn zaklantaarn.

Er bevond zich echter niemand in het vrij grote vertrek, dat blijkbaar als normale zolder diende.

Er stonden enkele grote ruwhouten kisten, een paar vaten, wat afgedankte meubelen en enig tuingereedschap.

— Er is niets aan te doen, amice,

fluisterde hij. Wij zullen deze kamer als ons laatste bolwerk moeten beschouwen.

— Als wij er maar niet sneuvelen, merkte Brand kalmpjes op.

— Zover behoeft het niet te komen, als we tenminste deze keer een beetje geluk hebben.

Hij ging aan de deur luisteren en vervolgde toen snel:

— Ga eens kijken of er in de kamer hiernaast mensen zijn. Daar heb je nog wel de tijd voor, maar vlug, hoor. Brand draaide behoedzaam de kruk van de tweede deur om, die ook dadelijk open ging.

Deze kamer was volkomen leeg.

Brand deed de deur snel weer dicht en ging zijn bevindingen aan Raffles mededelen.

Intussen waren de voetstappen langzamerhand naderbij gekomen, waaruit hen bleek, dat de agenten een voor een alle verdiepingen doorzochten.

— Doe de deur op slot, verzocht Raffles.

— Op slot? Ik zie geen sleutel.

Raffles haalde een aantal sleutels te voorschijn.

— Hier zal er wel een bij zijn die past, zei hij.

Inderdaad had Brand gauw een sleutel gevonden, die op de deur paste.

— Nu zullen wij eens een val opzetten, bromde Raffles.

Hij had snel rond gekeken en zijn blik bleef rusten op een streng verroest ijzerdraad, dat aan een spijker hing.

— Help eens, Charles, beval hij.

— Wat moet daarmee gebeuren? vroeg de jongeman.

— Wij zullen dit stuk ijzerdraad een eindje van de vloer dwars door de kamer spannen, op een afstand van een meter van de deur.

— Een prachtige vondst, fluisterde Brand goedkeurend.

Het ijzerdraad werd ontrold en de uitelnden in de houten wanden bevestigd, door middel van een paar fretboren, uit de kleine gereedschapstassen, welke de twee vrienden altijd bij zich droegen.

Zij waren hiermede nauwelijks klaar of het scherpe gehoor van Raffles ver-

nam het kraken der treden der zoldertrap onder de voeten van een tweetal mannen, die blijkbaar al hun best deden zo zacht mogelijk te lopen.

Dadelijk doofde Raffles zijn zaklantaarn, en het kamertje werd nu slechts verlicht door de schuine stralen van de man, die door het smalle, dichtbestoven venstertje naar binnen drongen.

Raffles bracht zijn mond vlak bij het oor van zijn vriend en fluisterde:

— Let nu goed op. Als zij maar met zijn tweeën zijn, is de zaak zeer eenvoudig. Wij zullen ons achter die grote kist daar verschuilen, zodat wij onmiddellijk te voorschijn kunnen springen. Zodra zij binnen zijn, zal ik iets omgooien; zij zullen natuurlijk direct komen toesnellen en de rest is kinderwerk. Als er echter meer zijn, dan gaan we vechten, dan moet het buigen of barsten. En nu geen woord meer en op onze post.

De beide mannen hurkten achter een der grote ledige kisten, die ongeveer in het midden van het vertrek stond.

Raffles hield zijn lantaarn gereed, om deze aanstonds voor zich op het deksel van de kist te kunnen zetten, als het psychologische moment, was aangebroken.

Het kraken van de trap treden kwam naderbij, maar hield een ogenblik op.

Nu naderden gedempte voetstappen.

Raffles bracht zijn mond weer aan het oor van Brand en fluisterde:

— Ik geloof, dat zij maar met hun tweeën zijn.

Het voetgeschuifel kwam nader en de beide mannen hoorden nu het gefluister van een paar stemmen.

Toen scheen een zwak lichtschijsel door de onderste reet van de deur heen.

Het gefluister hield op, maar dadelijk daarop werd het geluid hoorbaar van de deurkruk, die werd omgedraaid.

Daar de deur op slot was, bleef het enige ogenblikken stil.

Even daarna verwijderden zich de schuifelende voetstappen.

Brand haalde reeds verlicht adem, maar Raffles begreep direct dat het daar niet bij zou blijven.

Het zou spoedig blijken, dat hij gelijk had.

De beide vrienden hoorden hoe de deur van de aangrenzende kamer voorzichtig geopend werd en daarop het geluid van de voetstappen dicht naast hen.

Kort daarop werd de deur weer gesloten en enige tijd hoorden zij niets meer.

— Zouden zij weg zijn? fluisterde Brand.

— Reken daar maar niet op, zei Raffles. Zij zullen natuurlijk willen zien wat er achter deze dichte deur zit.

Hij had de woorden ternauwernood geuit of er werd op de deur geklopt.

— Doe open, klonk een gedempte, maar bevelende stem.

Het spreekt van zelf dat de beide vrienden zich muissstil hielden.

— In naam der wet, doe open, herhaalden de agenten.

Stilte des grafes.

Het was duidelijk, dat de politieagenten thans naar krassere middelen zouden grijpen.

Het volgende ogenblik klonk het geluid van een breekijszer, hetwelk in het oude verroeste slot werd gestoken en even daarna sprong het open en kwamen twee agenten met de revolver in de vuist het vertrek binnen.

Een hunner droeg een kleine zaklantaarn, waarvan de batterij blijkbaar bijna uitgeput was, en dus slechts een zwak licht verspreidde.

De beide agenten bleven verrast een ogenblik staan, en voelden zich blijkbaar alles behalve op hun gemak.

Die zonderlinge stilte scheen hen ongerust te maken.

Zij boden, zoals zij daar nu stonden, een uitstekend doelwit, maar Raffles zou Raffles niet geweest zijn, als hij daar misbruik van had gemaakt.

Hij begreep echter wel, dat het ogenblik om te handelen gekomen was.

Hij stiet een bloempot om, die onder het bereik van zijn hand stond, en wat hij verwacht had geschiedde.

De beide agenten wilden naar de plek snellen waar zij het geluid gehoord hadden.

Maar ver kwamen zij niet.

Hun voeten bleven achter het gesponnen ijzerdraad haken en met een doffe

smak vielen de beide agenten, zo lang zij waren, op de vloer.

Daarbij werd de zaklantaarn verbrijzeld en doofde uit.

De revolver van een der beide agenten vloog hem in de val uit de hand en kwam onder een oude kast terecht.

Onmiddellijk waren Raffles en Brand op de been.

De eerste deed zijn zaklantaarn ontgloeien, plaatste deze op de kast, wierp zich toen op de nog gewapende agent en wong hem met een vlugge beweging zijn revolver uit de hand.

Zonder zich zelfs om te keren, duwde hij met zijn voet de deur dicht, zodat er geen licht uit het vertrek naar buiten kon dringen.

Dit alles was zo vlug in zijn werk gegaan, dat de beide agenten ternauwernood beseften wat er eigenlijk gebeurd was, toen zij beiden, zich de schenen wrijvend, in de ogen van twee revolvers keken.

— Mijne heren, begon Raffles op rustige toon: Mijn redevoering kan kort zijn, maar daarom zal zij des te duidelijker wezen. Zoals jullie zien, zijn wij op het ogenblik in de meerderheid.

De agenten waren niet van vromd verstand ontbloot en knikten snel en bevestigend.

— Het verheugt mij dat jullie de zaak zo goed doorzien, hernam Raffles glimlachend. Het is altijd prettig als men te doen heeft met mannen, die aan weinig woorden genoeg hebben. Mag ik u vriendelijk verzoeken uw uniform uit te trekken?

Nu maakte toch een der agenten een beweging van verontwaardiging.

— Waarom moeten wij dat doen? vroeg de agent nijdig.

— Omdat ik een uniform nodig heb, antwoordde Raffles.

De aangesproken agent wisselde een snelle blik met zijn collega en daarop begonnen beiden zich van hun uniformjas te ontdoen.

Ondertussen had Raffles een kleine zakspiegel te voorschijn gehaald en deze aan een spijker opgehangen.

Hij haalde het kleine lederen kistje met schmink, een paar pruiken en wat

vals haar te voorschijn, dat hem bijna nooit verliet bij dergelijke ondernemingen en begon zijn gelaat snel te veranderen, waarbij hij de grootste agent tot model nam.

Vijf minuten later draaide hij zich om, klapte op militaire wijze de hielen tegen elkaar, saluceerde en zei:

— Present.

De beide agenten konden met moeite een kreet van verbazing onderdrukken.

— Nu is het jouw beurt, amice, zo wendde Raffles zich tot Brand. Ik zal nu de bewaking wel overnemen. Maar haast je een beetje, want de tijd dringt.

Binnen drie minuten was hij op zijn beurt zodanig vermomd dat het bij kunstlicht moeilijk zou vallen de gedaanteverwisseling te constateren.

De beide agenten hadden zelfs geen beweging durven maken, daar de grote revolver, met onverbidde juistheid op hun borst gericht was.

— En nu zal ik tot mijn spijt genoodzaakt zijn, een paar voorzorgsmaatregelen te nemen, mijne heren, zo wendde Raffles zich tot zijn slachtoffers.

Ik moet jullie binden en knevelen. Kom, wij hebben niet veel tijd te verliezen. Charles, ik zie daar een groot touw liggen, dat mij uitstekend voor ons doel geschikt lijkt. Wees zo goed onze vrienden eens te binden op de doeltreffende wijze welke ik van je ken. En wat u betreft, mijnheren agenten, denk er wel om dat gij niet de minste tegenstand biedt, want ik bevind mij op het ogenblik in groot gevaar en als ik moet kiezen tussen jullie leven en het mijne, nu, dan is de keus niet moeilijk.

De politieagenten schenen deze gedachtengang te kunnen volgen; zij lieten zich althans binden zonder enige tegenstand te bieden.

Toen dit werkje gereed was, waarin Brand zich een ware meester betoonde, konden de beide agenten geen lid verruilen.

Ten slotte bond Brand hun eigen zakdoek voor de mond.

Snel werden nu de sieraden in de vele uniformzakken weggestopt waarna de beide mannen onvervaard de trappen afgingen.

In de vestibule troffen zij een aantal agenten aan, die blijkbaar behoorden tot de reservetroepen die door hoofdinspecteur Baxter was gezonden, om het huis te omsingelen.

Inspecteur Sullivan kwam even later uit het kleine spreekkamertje te voorschijn.

Hij kreeg de beide gewaande agenten in het oog en trad op hem toe.

— Iets ontdekt? vroeg hij vol spanning.

— Een open raam op zolder, chef antwoordde Raffles.

— Anders niets?

— En een ledige tas voor het raam.

— Alle duivels, riep Sullivan, dan zouden zij dus toch op het dak zijn gevluht. Het is goed, dat het huis door een aantal agenten omsingeld is.

Raffles wierp een snelle blik door de half geopende straatdeur.

Langs het trottoir zag hij enkele auto's geparkeerd staan.

— Let goed op, mannen, vervolgde Sullivan. De inbrekers moeten zich ergens op het dak bevinden. Zij kunnen ons nu niet meer ontsnappen. Wij zijn hier met zijn tien. Dadelijk naar boven. Ik zou wel eens willen zien... hallo, wat is dat? zo viel hij zichzelf eensklaps in de rede, terwijl zijn blikken strak gevestigd bleven op de borst van Brand.

Deze wierp snel een blik op zijn uniform, en verschrok niet weinig.

Uit een der borstzakken kwam een grote diamanten doekspeld gluren.

Raffles had het eveneens gezien, en begreep, dat snel handelen hen alleen kon redden.

Hij riep in een zelfgemaakte taal, welke alleen door Brand begrepen werd, een paar woorden en het volgend ogenblik waren de twee vrienden bij de deur en op straat, voor Sullivan nog van zijn verbazing bekomen was.

— Verraad, brulde Sullivan. Houdt hen vast, zij zullen ons nog ontsnappen.

Het geloek er inderdaad veel op, want Raffles en Brand waren met weergalose vlugheid in een der politieauto's gesprongen, na de chauffeur uit de wagen te hebben geduwd.

Raffles traptte op het gaspedaal.

Er knalden een paar schoten, in het wilde op de vluchtende auto gelost.

— Hen achterna, beval Sullivan, terwijl hij zelf in een der andere auto's sprong.

De wagen was in een ommezien door een achttal agenten bemand.

Deze grote wagen won zienderogen op hen en binnen korte tijd hoorden zij het geronk van de krachtige motor achter zich.

Het duurde niet lang, of zij hoorden ook de stem van Sullivan, die riep:

— Stoppen of wij schieten.

Maar Raffles dacht er anders over.

De vluchtelingen bevonden zich op dit ogenblik in een tamelijk smalle straat.

Raffles liet de auto die hen achtervolgde nog iets dichterbij komen, trapte toen eensklaps op de rem, en zette de auto met een onverhoedse wending dwars over de straat.

Een hevig gekraak achter hem bewees dat zijn list geslaagd was.

De grote wagen was met geweld op de kleinere gelopen en de voorzijde was geheel ingedrukt.

Brand en Raffles sprongen uit hun auto en renden zo snel hun benen hen dragen wilden, verder tot zij een smalle

zijstraat bereikt hadden.

Zij sloegen deze in, maar de snelle voetstappen van de agenten die de achtervolging blijkbaar nog niet hadden opgegeven, klonken dicht achter hen.

De toestand begon kritiek te worden.

Voor hen uit rees een ijzeren telefoonmast omhoog.

— Daarin, riep Raffles.

Vlug als apen klommen de beide vrienden langs het netwerk van ijzeren balken naar boven.

Zij hadden juist de top bereikt, toen onder hen het geluid der toesnellende agenten in de nachtelijke stilte klonk.

De agenten waren echter het spoor bijster.

Daarboven in de ijzeren kooi van de telefoonpaal ontdeden de beide mannen zich van hun uniform, veranderden zoveel mogelijk aan hun uiterlijk, en klommen toen voorzichtig omlaag.

Zij bereikten ongedeerd de begane grond, streken hun goed glad en vervolgden kalm en bedaard hun weg.

Zij riepen de eerste de beste taxi, die zij zagen aan en lieten zich naar de Cromwellstreet brengen.

Een kwartier later bevonden zij zich in veiligheid.

De volgende aflevering bevat :

Flitslicht in de Nacht

Een kast vol **WILD-WEST-BOEKEN**

15 BUITENGEWOON SPANNENDE
WILD-WEST BOEKEN

VAN f. 81,— VOOR f. 44,²⁵

Betaalbaar met SLECHTS f. 5,— of meer
p. mnd.

**VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED**

Deze bijzondere serie bestaat uit: 1. Geen vrede in Texas — 2. Rancho Bonita, beide door Denver Bardwell — 3. Met haat in zijn hart — 4. De rode sombrero — 5. Voortvluchtig, alle door Clem Colt — 6. Revolver-dokter — 7. De dubbelganger — 8. Strijd in Santa Fé — 9. Moord in Powder Valley, alle door Peter Field. — 10. Bandieten-temmer — 11. De wet van de strop — 12. Schurkenstreken, alle door Gladwell Richardson — 13. Bandieten van het Brush District — 14. Water-oorlog — 15. Prikkeldraad, alle door Ch. H. Snow.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 3000 pagina's.

Deze boeken kostten fl. 81,—, nu **VOOR SLECHTS fl. 44,25**, desgewenst betaalbaar met fl. 5,— of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van onderstaande bon.

BON Ondergetekende verzoekt te zenden de Wild-West-serie 11, geheel overeenkomstig de advertentie.

Het bedrag van fl. 44.25 / de 1e term. van fl., is heden overgemaakt / wordt met 40 ct. extra als rembours bij ontvangst van de boeken betaald. (Doorhalen wat niet wordt verlangd).

NAAM:

ADRES: LL

Amsterdam
Leidsegr. 108
Tel. 31791
Postr. 60092
Gem. Giro
N 2266